

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 50 ΔΡΧ. 30

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ!

Την ώρα που «της γης οι κολλασμένοι» οι πιο καταπιεσμένοι και εξοστραχισμένοι από τα απάνθρωπα μεροκάματα εργάτες του κόσμου, οι εργάτες της Νότιας Κορέας και της Ν. Αφρικής ξεσηκώνονται σε μια πρωτοφανή κλίμακα και πετυχαίνουν τεράστιες νίκες στο επίπεδο της συνδικαλιστικής δημοκρατίας αλλά και στο επίπεδο του μεροκάματου, την ίδια ώρα ο Έλληνας εργάτης ολοένα και προχωράει στον κατήφορο της εξοστράχωσης.

Πρόκειται για μια πορεία ανεξάρτητη σε μεγάλο βαθμό και από την διεθνή συγκυρία και από τις συνθήκες της ανάπτυξης του ίδιου του ελληνικού καπι-

Κι αυτό δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από την άμεση και δυναμική απαίτηση, την με κάθε τρόπο διεκδίκηση του αιτήματός της για ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ.

Κανένας συνειδητός εργάτης, κανένας προλετάριος δεν πρέπει να έχει την παραμικρή ταλάντευση πάνω σ' αυτό το κεφαλαίο ζήτημα.

Εμείς σαν κομμουνιστές είμαστε υποχρεωμένοι να το ακινοτούμε κάθε θεωρητικό εμπόδιο που εμποδίζει την κατανόηση αυτού του ζητήματος, κάθε μέθο και θεωρία της αστικής τάξης, κάθε υπεκφυγή του ρεβιζιονισμού. Αυτό το έργο έχουμε αναλάβει εδώ και πολύ καιρό, ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο.

Δεν υπάρχουν δηλαδή μπροστά στους εργάτες πραγματικά εμπόδια για να πετύχουν αυτό το στόχο. Υπάρχουν μόνο ψευτο-θεωρίες και μια χούφτα πούλημενοι εργατοπα-

τέρες, ιδιαίτερα αυτοί οι επικινδύντοι δημαγωγοί του ψευτο-ΚΚΕ που έχουν πιάσει σχεδόν όλες τις καρέκλες του συνδικαλισμού.

Αν ξεπερνάσουμε με αυτές τις θεωρίες, είμαστε κοντά να τα ξεμπερδέψουμε και με τους εργατοπατέρες. Οι ψευτο-θεωρίες είναι βασικά δύο λογίων. Αυτές της Ν.Δ. και του ΕΟΚικού κομματικού του ΠΑΣΟΚ και αυτές του φιλορωσικού ΠΑΣΟΚ και του ψευτοΚΚΕ, ιδιαίτερα του δεξιότερου.

Η ΦΙΛΟΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΗΜΙΤΗ ΚΑΙ ΝΔ

Η Ν.Δ. και οι φιλοευρωπαϊκοί οικονομολόγοι του ΠΑΣΟΚ ανοιχτά υπερασπίζονται την λιτότητα. Όλοι αυτοί λένε πως μόνο με το χαμηλό

ταλίσμα. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν πρόκειται για την κρίση μιας στιγμής ή εστω μιας φάσης. Κλείνουμε πια ένα διάστημα μεγαλύτερο από πέντε χρόνια όπου η πτώση του μεροκάματου είναι σταθερή.

Τα δύο μάλιστα τελευταία χρόνια αυτή είναι δραματική.

Έχουμε γράψει σε άρθρα μας και προκηρύξεις ότι η αιτία αυτής της κρίσης έχει τη βάση της στην γενικότερη δομή του ελληνικού εξαρτημένου καπιταλισμού και ότι ο καθοριστικός παράγοντας, αυτός δηλαδή που της δίνει την ξεχωριστή ένταση βρίσκεται στον οξυμένο πολιτικό ανταγωνισμό στα

μεροκάματα θα μπορούσε να σταθεί η βιομηχανία ή λένε αλλιώς ότι μόνο έτσι θα γίνει ανταγωνιστική. Αυτό λένε ο Μητσουτακης κι ο Σημίτης. Σ' αυτή την αντίληψη βαδίζει το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» της κυβέρνησης.

Η Ν.Δ. υποστηρίζει αυτό το πρόγραμμα αλλά κατηγορεί την κυβέρνηση ότι δεν το εφαρμόζει με συνέπεια. Υποστηρίζει δηλαδή την πολιτική της πείνας και κάνει πως λησπάει πολύ γι' αυτό, αλλά ισχυρίζεται πως αυτή η πείνα είναι «λίγος ελλείμμα».

Ας δούμε λοιπόν να αποκαλύψουμε το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» και να το κοιτάξουμε με στη συνέχεια στην πράξη καταγράφοντας απ-

ξήματα.

Ας δούμε Σπυριτζή. Για να γίνει ανταγωνιστική η οικονομία πρέπει να πέσει το κόστος. Για να πέσει το κόστος πρέπει να πέσει το μεροκάματο. Έτσι θα περνούμε ταυτόχρονα δύο πράγματα: Πρώτον, θα αυξηθούν τα κέρδη του κεφαλαίου κι έτσι αυτό θα θέλησει να επενδύσει. Έτσι θα έχουμε ανάπτυξη, δηλαδή νέες θέσεις εργασίας, μείωση της ανεργίας, και κατά συνέπεια αύξηση των μισθών τελικά. Δεύτερο, Με την μείωση του μεροκάματου θα έχουμε μείωση της καταναλωτικής δύναμης των εργατών και του υπάλληλου, άρα μείωση και των εισαγωγών άρα κάμψη του εξωτερικού χρεώσ και των τόκων που βγαίνουν της οικονομίας της χώρας μας. Ταυτόχρονα και γι' αυτό το λόγο θα έχουμε μείωση και του δημόσιου χρέους οπότε μείωση και του πληθωρισμού που προέρχεται από αυτό.

Το πρώτο σκέλος αυτής της θέσης δεν στέκει και τόσακι η πράξη. Οι επενδύσεις δεν αυξήθηκαν, οπότε μείωση και συνεχίζουν να πεί-

ναίσουν τις αρχουσές τάξεις και πιο πολύ στην πολιτική του φιλορωσικού κομματιού της αστικής τάξης με επικεφαλής τον Α. Παπανδρέου και σε συμμαχία με τον σοσιαλϊμπεριαλισμό και το κόμμα του στην Ελλάδα.

Το που θα ρίξει λοιπόν τα πολιτικά της πυρά στο επίπεδο της οικονομίας η εργατική τάξη είναι το ένα ζήτημα, το ποια όμως είναι το κύριο άμεσο αίτημα, δηλαδή ο άμεσος πολιτικός της στόχος είναι το άλλο ζήτημα. Σ' αυτό το δεύτερο ζήτημα κύρια θα βρει την πρώτη ενότητα της και εκεί πάνω θα βρει το πρώτο στήριγμα για να ξεδιπλώσει τις μεγάλες της πολιτικές διεκδικήσεις.

Αυτό σε πάρο κεφάλαιο στη βιομηχανία. Ελάχιστες νέες μονάδες, δημιουργήθηκαν και μόνο σε τμήμα, όπως έχουν κέρδη επόμενων αλλά τις εγκαταστάσεις τους. Όσο το υπόλοιπο, ούτε το ξένο κεφάλαιο επενδύει.

ΠΩΣ Η ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΥΠΟΝΟΜΕΥΕΙ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗ ΣΗΜΙΤΗ

Αυτό έχει να κάνει κυρία με το καθοριστικό γεγονός ότι αυτό το κεφάλαιο φοβάται. Και σωστά φοβάται γιατί η Παπανδρέϊκη κλίμα δεν το θέλει δυνατό. Αν αυτό δίνει μισση τότε δεν θα είναι εύκολη η κίνηση προς τη Μόσχα. Γι' αυτό η κλίμα Παπανδρέου σε όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού το προσηλώνει όταν θέλει να επενδύσει. Η κλίμα αυτή είναι αντίθετη όπως έχουν δείξει τα πράγματα και στην

ανάπτυξη ενός κρατικού καπιταλισμού, δηλαδή της ανάπτυξης μιας σειράς μεγάλων κρατικών βιομηχανιών. Κάτι τέτοιο θα δυνάμωνε την ελληνική βιομηχανία και θα ενθάρμυνε αντίστοιχες τάσεις ανεξαρτησίας. Δηλαδή πάλι θα αντιστρατεύονταν το σχέδιο Παπανδρέου-Ρώσας.

Οι μόνες μεγάλες επενδύσεις που θέλει ο Παπανδρέου είναι οι ρωσικές. Το σπυριτζή με την Αζοφίνα και τις πυρετωδείς προετοιμασίες για να εξαρτήσει την οικονομία της χώρας μας ενεργειακά από το ρωσικό φυσικό αέριο.

Όμως οι Ρώσοι έχουν τις πιο εργατικές μισοσοσιαλιστικές συνθήκες, την πιο καθιερωμένη τεχνολογία και το πιο σθένος προς εξιστόση κεφάλαιο. Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος που τους υποχρεώνει να αναπτύξουν την πολεμική τους μηχανή περισσότερο παρά την εργατική τους βιομηχανία. Από την άλλη πλευρά με τους ο δρόμος είναι εξαιρετικά στενός.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Η ΤΡΙΗΡΗΣ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ!

Καποτε σε κάποιον από τα τμήματα του «μετωπίου» ενός οξωματικού την ώρα της διαφώτισης ρώτησε ένα φαντάρο ποιος είναι ο πρωτόνιος εχθρός του έθνους. Αυτός γρήγορα του απάντησε: οι Πέρσες!

Όλοι γέλασαν. Η «σωστή» απάντηση ήταν βέβαια οι Τούρκοι.

Η υπουργός πολιτισμού Μερκούρη, στα εγκαίνια του αρχαίου αθηναϊκού πλάου που οι μεγαλοιδεότες μας προγονόπληκτοι σωβινιστές μας ρίξαν στην θάλασσα την προηγούμενη βδομάδα ήταν πιο προσεχτική στην έκφραση αλλά όχι μακριά από την ουσία της απάντησης του φαντάρου.

Με καμάρι αυτή, σε μια έξαρση ελληνικού ρίγους στο λόγο της κυνηγήθηκε για την πάλη που έδωσαν οι τριήρεις ενάντια στον ιμπεριαλισμό! Προφανώς εννοούσε την εκστρατεία των Περσών πριν 2.500 χρόνια στην Αργαία Ελλάδα.

Αν βέβαια τύχαινε αυτοί να μην ήταν Πέρσες αλλά Τούρκοι η υπουργός δεν θα δίσταζε να τους αναφέρει ονομαστικά. Σ' αυτή την περίπτωση θα υπήρχε ένας τέλειος παράλληλος με την σημερινή εποχή. Θα υπήρχε μια πολύ βολική επανάληψη.

Όμως και έτσι τα πράγματα δεν είναι άσχημα. Έτσι κι αλλιώς ο εχθρός ήταν και τότε «εξ' ανατολών» και τότε υπήρχε Αιγαίο και τότε Αθήνα. Το πιο πολλά ταυρίζουν.

Γι' αυτό οι σωβινιστές ρίξαν το πλοίο στην θάλασσα.

Πάλι, γράφουν οι ασίτες των βαρβάρων που επανδρώνουν τα υπουργεία πολιτισμού, νέας γενιάς, και άθυνας, πάλι μετά 2.500 χρόνια η αθηναϊκή τριήρης στις θάλασσές μας. Πάλι το παλιό μεγαλείο, πάλι προ των πυλών ο ανατολικός εχθρός, πάλι η Αθήνα στην πρώτη γραμμή του παγκόσμιου πολιτισμού.

Αλλά πόσο γελοίο είναι τώρα όλα αυτά. Πόσο προδίδονται από τα γεγονότα του σύγχρονου κόσμου.

Η τριήρης σχεδιάστηκε από Εγγλέζους, γιατί καθώς φαίνεται οι αρχαίοι Αθηναίοι δεν φρόντισαν να παραδώσουν στους πραγματικούς απογόνους τους τα μυστικά της κατασκευής της, αλλά στους απογόνους εκείνων των αγρίων που εκκίνη την εποχή ζούσαν στα όσα της Αγγλίας.

Τι ειρωνεία που οι πρώτοι κωπηλάτες αυτού του θαυμαστού έργου, που για χάρη του ξοδεύτηκαν τόσα εκατομμύρια δεν είναι Έλληνες ναυτικοί αλλά Εγγλέζοι φοιτητές.

Τι ειρωνεία που το ξύλινο караβάκι έπλεε όχι κυρίαρχο στο απέραντο Αιγαίο, αλλά ανάμεσα στους χαλύβδινους όγκους του δου στόλου που μαζί με τα πλωτά σιδηρικά της άλλης υπερδύναμης εξουσιάζουν πραγματικά το πραγματικά μικρό Αιγαίο.

Τι ειρωνεία, πόσο γελοίο να επικαλούνται οι σημερινοί ναύοι και καρπαζοεισπραχτορες που μας κυβερνάν το κύρος και το φως των παλιών γιγάντων για να πραγματοποιήσουν τα ταπεινά και σκοτεινά τοπικά τους σχέδια!

ΟΧΙ ΣΤΟΝ 6ο ΣΤΟΛΟ ΟΧΙ ΤΑ ΠΕΙΡΑΤΙΚΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΑ ΛΙΜΑΝΙΑ ΜΑΣ

Δεν είναι λίγες οι φορές που η χώρα μας στα παρελθόν δεχόταν τον ελλιμενισμό στον Πειραιά του αμερικάνικου δου στόλου.

Δεν θα αργούσε από τότε ο λαός μας να καταλάβει τι κρυβόταν πίσω από τις χαρομένες μαλαρίνες που χόρευαν στον Πειραιά και τις φαντασμαγορικές παράτες, που συνόδευσαν την έξοδο των ναυτών αυτού του στόλου.

Δεν θα αργούσε δηλ. να νιώσει την παρουσία των Αμερικάνων, σαν μια

Και τώρα ο δου στόλος ήρθε στον Πειραιά. Μήπως αυτό σημαίνει επιπλοκή στις παλιές μέρες, Πιτσιλιόμαστε πως όχι. Η προχροντική και μεταπολιτευτική περίοδος των «αγαθών σχέσεων» έχει περάσει μαζί με την κερύραξη των Αμερικάνων στη χώρα μας. Σήμερα οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις παρά τις πρόσκαιρες υφέσεις, πατάνε σταθερά στο έδαφος της ολοένα και μεγαλύτερης όξυνσης. Αυτή η όξυνση επιδεινώνεται και είναι περισσότερο αποτέλεσμα της ολοένα και μεγαλύτερης πρόσδεσης της χώρας μας στο άρμα της ρωσικής υπερδύναμης.

Τότε γιατί βρέθηκε στη χώρα μας, σήμερα ο δου στόλος;

Από την μεριά των Αμερικάνων, πέρα από την γενική στρατηγική τους στη Μεσόγειο που κάνει αναγκαία την παρουσία του, ο πρόσφατος εργομας του, ειδικά στην χώρα μας, συνδέεται με την προσπάθειά τους να εκμεταλλευτούν το κλίμα της ύφεσης που επικρατεί τώρα

στις σχέσεις τους με την ελληνική κυβέρνηση, κλίμα που φρόντισε ο ίδιος ο Παπανδρέου να φτιάξει για μια εκ νέου προσέγγιση των ταρταμένων τα τελευταία χρόνια, ελληνοαμερικανικών σχέσεων. Αυτή είναι η μια πλευρά του ζητήματος, που έχει να κάνει με τις απαιτήσεις των Αμερικάνων.

Γιατί από την άλλη μεριά, υπο την μεριά του Παπανδρέου, η αποδοχή ελλημενισμού του δου στόλου είναι μια κίνηση ενταγμένη στην γενική ταχτική του καθημισματισμού που ακολουθεί αυτό, απέναντι τους Γερμανούς και ο εργατοί τους, του πλοίου.

Όπως και στην περίπτωση Γρομάν, έτσι και τώρα ο Παπανδρέου φρόντισε να δώσει έμφαση σ' αυτή την κίνηση, για να διαμορφώσει

άμεση απειλή πάνω απ' το κεφάλι του, όχι μόνο της ανεξαρτησίας του αλλά και αυτής της ιδίας της σωματικής του ακεραιότητας. Αυτό το φρόντισε ο ίδιος ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, τόσο δείχνοντας την φασιστική νοοτροπία των πληρωμάτων του δου στόλου, απέναντι σ' όσους κάτοικους του Πειραιά και της Αθήνας είχαν την ατυχία να βρεθούν στο διάβα τους, όσο και από το πως συμπεριφέρθηκε απέναντι στη χώρα μας.

Ας ανατρέξουμε με το τι προβλήματα έχει να λύσει ο Α. Παπανδρέου, στην κίνηση του προς την Μόσχα. Οι τελευταίες εκφράσεις οι της ταχτικής ήταν η αναστήλωση του Γρομάν και ο εργατοί τους, του πλοίου.

Όπως και στην περίπτωση Γρομάν, έτσι και τώρα ο Παπανδρέου φρόντισε να δώσει έμφαση σ' αυτή την κίνηση, για να διαμορφώσει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΠΩΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΠΑΛΕΥΣΕ Ο Δ.Σ.Ε.

Ένας Λαϊκός Επαναστατικός Στρατός κάτω από Κομματική καθοδήγηση

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, με αφορμή την επέτειο της αποσπώρησης του ΔΣΕ, αναφερθήκαμε στην σημασία του Μεγάλου Επαναστατικού Αγώνα του λαού μας στα 1946-1949.

Ο Αγώνας αυτός ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση και την εσωτερική αντίδραση, για την λευτεριά και την σοσιαλιστική ανάπτυξη της χώρας, αποτελεί για τους κομμουνιστές και τον λαό μας σήμερα, πηγή έμπνευσης, γνώσης, αισιοδοξίας και δύναμης.

Η ΟΑΚΚΕ τιμώντας τις επαναστατικές παραδόσεις του ΚΚΕ και του λαού μας, αντλεί μέσα απ' αυτές όλη την απαραίτητη πείρα, σπλίζεται μ' αυτή, στο δύσκολο δρόμο της ανασυγκρότησης του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας.

Διασκόμαστε από το Κοινοβούδιο και τους επαναστατικούς αγώνες του

ΔΣΕ ΚΑΙ ΕΛΑΣ

Ο πόλεμος δεν είναι τιποτα άλλο, από την συνέχιση της πολιτικής με άλλα βίαια μέσα. Ο Στάλιν γράφει: «Τα ζητήματα του πολέμου δεν επιτρέπεται να αποσπώνται από τα ζητήματα της πολιτικής, που έκφραση της είναι ο πόλεμος».

Στον πρώτο ένοπλο αγώνα 1941-1944, η πολιτική γραμμή του ΚΚΕ, εξαιτίας της κυριαρχίας του oportuνισμού στις γραμμές του, ήταν λάθος. Το κόμμα είχε υποταχθεί στον αγγλικό ιμπεριαλισμό. Δεν πάλευε για την ελευσία. Περιμενε να νικήσουν οι σύμμαχοι και να μας δώσουν την ελευσία. Ήρθαν όμως οι Άγγλοι και αντί να μας δώσουν μάχη πήραν την ελευσία. Αυτό χαρακτήρισε και την δράση του στρατού μας, του ΕΛΑΣ. Ο ΕΛΑΣ, ούτε στην συγκρότηση, ούτε στον πολιτικό προσανατολισμό του, ούτε στην στελέχωση, να ούτε και στην ταχτική και στρατηγική ανοικοδομήθηκε σαν όργανο της σωστής λαϊκής επαναστατικής πολιτικής, ούτε εξιπληρήσε τέτοια πολιτική.

Στον δεύτερο ένοπλο αγώνα 1946-1949, το κόμμα πάλευε για την ελευσία. Παρά τα λάθη τις ελλείψεις και τις αδυναμίες η γραμμή του ήταν βασικά σωστή.

Αυτό καθόρισε και τον νέο στρατό μας αυτή την περίοδο τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας.

Στον δεύτερο ένοπλο αγώνα ο ΔΣΕ ανοικοδομήθηκε, συγκροτήθηκε, διαπαιδαγωγήθηκε και γαλουχήθηκε σαν λαϊκός επαναστατικός στρατός με ξεκάθαρη πολιτική, αποστολή και προσανατολισμό, με στρατηγική και ταχτική που εξιπληρούσαν την πολιτική αυτή.

Ο ΔΣΕ έπρεπε να οικοδομηθεί σαν νέος στρατός πάνω στα συντήματα του προδόμενου από την Βάρκιζα ΕΛΑΣ και ενάντια στα αρνητικά παραδοσιακά κληρονομιάς του ΕΛΑΣ. Και αυτό δεν ήταν κάτι το εύκολο. Γιατί αναγκαστικά, στην αρχή τουλάχιστον ο ΔΣΕ έπρεπε να στηριχθεί σε ένα μεγάλο βαθμό στα στρατιωτικά στελέχη του ΕΛΑΣ που σ' ένα μεγάλο βαθμό ήταν φορείς των λαϊκών αντιλήψεων κληρονομιάς του ΕΛΑΣ.

Το ΚΚΕ μέσα από μια δύσκολη και επίμονη προσπάθεια συνένευσε σε μια ενιαία στρατιωτική δύναμη τις σκόρπιες ομάδες των αγωνιστών που είχαν καταφύγει στα βουνά για να σωθούν από την τρομοκρατία που έξεπασε μετά την Βάρκιζα. τις συγκρότησε και τις πειθαργήσε στρατιωτικά, τις έδωσε πολιτικό σκοπό και προσανατολισμό.

Ολόκληρη η δουλειά για την δημιουργία ενός λαϊκού επαναστατικού στρατού με ξεκάθαρη στρατηγική και επαναστατική ταχτική και μεγάλη πολεμική επίδοση, σκόνταψε στον oportuνισμό που είχε τις ρίζες του στο πρώτο αντάρτικο, στην Βάρκιζα και στην Γκαζέρτα.

Στον κατασπλιαιδισμό (Βαφειάδης), στην ταλάντωση και την μη αποφασιστική μάχη για την ελευσία, στον συμβιβασμό και την υποταγή (Παρσαλιδής).

Και αυτός ο oportuνισμός, όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, ήταν βασική αιτία για την υποχώρηση του ΔΣΕ στις 29 Αυγούστου στον Γράμμο.

Όμως υπάρχει μια μεγάλη διαφορά. Μπορεί να χάσουμε και τους

δύο ένοπλους αγώνες, όμως ο ΔΣΕ δεν παράδωσε τα όπλα σαν τον ΕΛΑΣ. Ο ΔΣΕ δεν διαλύθηκε. Παρά την υποχώρηση του μοναρχοφασισμού και την αλλαγή του συστήματος των δυνάμεων με την πρόδοσία του Τίτο, η αντίδραση στην Ελλάδα δεν κατάφερε να διαλύσει τον λαϊκό στρατό, που συνταγμένα και διατηρώντας ανέπαφες τις δυνάμεις του και το ηθικό του αποσκοπούσε στις τότε λαϊκές Δημοκρατίες.

Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Η οργανωτική συγκρότηση του ΔΣΕ είχε σε βασικές γραμμές την πιο κάτω εξέλιξη.

Στην αρχή υπάρχουν οι ομάδες των καταδικωμένων αγωνιστών. Κάθε ομάδα είχε συνήθως δύναμη 7-10 άνδρες. Ο διοικητής εκλεγόταν από την συνέλευση της ομάδας. Ο οπλισμός ήταν λιανοντοφεικά με λίγες σφαίρες.

Μέσα στο καλοκαίρι και στο φθινόπωρο του 1946 οργανώθηκαν τα συγκροτήματα. Κάθε συγκρότημα είχε δύναμη 70-100 αντάρτες. Το συγκρότημα είχε διοικητή και καπετάνιο. Ο οπλισμός ήταν τα ατομικά λιανοντοφεικά, μερικά οπλοπολιβόλα και ελάχιστοι πυρομαχικά. Τα συγκροτήματα μιας περιοχής καθοδηγούνταν από την διοίκηση της αυτοάμυνας της περιοχής, μέσω συντονιστών, που ήταν ένα είδος οργάνων. Το ίδιο χρονικό διάστημα οργανώθηκαν τα περιφερειακά αρχηγεία.

Αυτά είχαν βάση ένα είτε περισσότερο ορεινό συγκροτήματα, σαν ορεινή ομάδα για τα γύρω χωριά και κεφαλοχώρια. Και συνήθως έπαιρναν το όνομα του κυριότερου ορεινού συγκροτήματος. Η δύναμη των περιφερειακών αρχηγείων δεν ήταν πάντα η ίδια. Υπήρχαν περιφερειακά αρχηγεία που είχαν δύναμη τρία συγκροτήματα και άλλα που είχαν περισσότερα. Τα περιφερειακά αρχηγεία είχαν διοικητή, καπετάνιο, επιμελητή. Ο οπλισμός και τότε ήταν βασικά ο ίδιος.

Στις 28 του Οκτωβρίου στα 1946 συγκροτήθηκε το Γενικό Αρχηγείο του ΔΣΕ.

Με διαταγή του Γ.Α. συγκροτήθηκαν περιφερειακά αρχηγεία σε όλη την Ελλάδα. Η συγκρότηση αυτή ξεκίνησε από τον Σεπτέμβρη 1946 μέχρι τον Γενάρη του 1947. Τα περιφερειακά αρχηγεία ήταν Πελοποννησιακό, Ρούμελις, Ηλείοι, Θεσσαλία, Κεντρικής και Δυτικής Μακεδονίας (αργότερα χωρίστηκε σε δύο), Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης.

Έτσι στην συγκρότηση του ΔΣΕ έχουμε: Ομάδα μάχης - Διοίκηση - Συγκροτήματα - Περιφερειακά Αρχηγεία - Αρχηγείο Περιοχής - Γενικό Αρχηγείο.

Το κάθε αρχηγείο περιοχής είχε αρχηγό, υπαρχηγό, κομματικό γραμματέα και ένα ολιγομελή επιτελείο.

Στις αρχές του 1947 αρχισε η συγκρότηση των ταγμάτων. Τότε μετονομάστηκαν τα συγκροτήματα σε λόγους. Τα τάγματα διοικούνταν από τα περιφερειακά αρχηγεία. Υπήρχαν όμως και τάγματα που καθοδηγούνταν απ' είθεως από τα αρχηγεία περιοχών.

Τον Σεπτέμβρη του 1947 αρχίζει η συγκρότηση Ταξιαρχιών στη Δυτική Μακεδονία. Οι Ταξιαρχίες του

λαού μας, γιατί θέλουμε να χτίσουμε το νέο ΚΚΕ, γιατί θέλουμε να χτίσουμε την νέα επαναστατική ενότητα του λαού μας στις σημερινές νέες πολιτικές συνθήκες και ενάντια στους σημερινούς μεγάλους εχθρούς.

Ο Ζαχαριάδης το 1962 στην μπροσούρα του από την εξορία στη Σιβηρία γράφει: «Το Κοινοβούδιο στην Ελλάδα, η προφητεία και το καμπί του λαού μας μπήκε σ' έναν κύκλο επίσης, μαρasmus και αποσύνθεσης. Ο λαός μας έγραψε τον μπροσούρα του. Η αντίδραση σήκωσε κεφάλι και μας χτύπησε και μας χτύπησε με τα όπλα που εμάς της δύσμοι, με και μόνοι μας πατάει στα πόδια, τους κοινοβουλευτικούς, λαϊκούς και εθνικούς τίτλους. Και ένα κόμμα ή ένα κίνημα που το ίδιο ποδοπατεί και απαρνίται τις παραδόσεις και την ιστορία του είναι καταδικασμένο στο γκρό. αν δεν βρει μέσα του τη δύναμη να παύσει τους απαρνήτες και τους προσηκνημένους».

ΔΣΕ, από την αρχή της συγκρότησής τους, μέχρι το τέλος του αγώνα ήταν ελαφριές μονάδες, κατάλληλες για партиζάνικο αγώνα, αλλά που μπορούσαν να δίνουν και ταχτικές μάχες. Σύμφωνα με το σχέδιο συγκρότησης ελαφριές ταξιαρχίες Πεζικού, κάθε τέτοια ταξιαρχία έπρεπε να έχει περίπου 1500 αντάρτες δύναμη. Στην πραγματικότητα η δύναμη των ταξιαρχιών του ΔΣΕ κυμαίνονταν μεταξύ 700-1300 αντάρτων. Η συγκρότηση μιας τέτοιας Ταξιαρχίας ήταν Ομάδα μάχης - Διοίκηση με τρεις ομάδες μάχης και ένα στοιχείο οπλισμού. Λόγος με τρεις διμοιρίες και ομάδα διοίκησης. Ταγμα με τρεις λόγους Πεζικού και ένα λόγο πολιβόλων και όλμων, με δύο πολιβόλα και δύο όλμους των 81 γιλιόστον και μερικούς μικροσηματισμούς, όπως ομάδα διοίκησης, ομάδα καταστροφών κ.λπ.

Τρία τάγματα συγκροτούν μια Ταξιαρχία. Η Ταξιαρχία είχε και μερικούς σχηματισμούς, όπως ομάδα διοίκησης, διμοιρία διαβιβάσεων, διμοιρία εφοδιασμού, διμοιρία μηχανικού κ.λπ. Η Ταξιαρχία είχε διοικητή, Πολιτικό Επίτροπο, Επιτελάρχη και ένα ελαφρό επιτελείο. Οι ταξιαρχίες διοικούνταν από τα αρχηγεία περιοχών.

Η Συγκρότηση Μεραρχιών αρχισε τον Σεπτέμβρη του 1948. Έτσι συγκροτήθηκαν: Η I στην Πελοπόννησο, Η VIII στην Ρούμελη, Η III στην Κεντρική Μακεδονία, Η VII στην Ανατολική Μακεδονία και Δυτική Θράκη, Η VIII στην Ηλείοι. Οι IX, X, XI στη Δυτική Μακεδονία.

Τον Μάρτη του 1948 ιδρύθηκε κλιμάκιο του Γ.Α. στη Νότια Ελλάδα (ΚΓΑΝΕ), που διοικούσε την I, II, III Μεραρχία, το Γ.Α. καθοδηγούσε το κλιμάκιο του στην Νότια Ελλάδα και απ' είθεως τις VI, VII, VIII, IX, X, XI Μεραρχίες, την 24 Ταξιαρχία Πεζικού, την Ταξιαρχία Σαμποτέρ, την Ταξιαρχία της Σχολής Αντιπολοχητών.

Το Γ.Α. είχε ένα μικρό επιτελείο και μερικούς σχηματισμούς, όπως λόγο ασφαλείας, λόγο διοίκησης, λόγο διαβιβάσεων κ.λπ. Το Γ.Α. διοικούσε απ' είθεως δύο μονάδες πυροβολικού, που η μια ήταν στο Γράμμο και η άλλη στο Βίτσι και που διέθεταν σχολή αξιωματικών πυροβολικού.

Αντίς οι μονάδες συγκροτήθηκαν βασικά στις αρχές του 1948 και διέθεταν ορεινά πυροβόλα των 75 γιλιόστον, μερικά πεδινά των 105 γιλιόστον, αντιαεροπορικά των 20, 37 και 75 γιλιόστον, αντιαεροπορικά των 20 και 25 γιλιόστον.

Μικρή Μονάδα ορειβατικού πυροβολικού είχε η XI και η VII Μεραρχία.

Πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι η μετονομασία των μονάδων του ΔΣΕ αποτελεί μια αρχή μετατροπής τους σε ταχτικό λαϊκό - επαναστατικό στρατό. Αυτή η μετατροπή δεν γινόταν μηχανικά. Οι λόχοι, τα τάγματα, οι ταξιαρχίες, οι μεραρχίες ήταν ελαφριές μονάδες ικανές για партиζάνικο αγώνα και για ταχτικές μάχες όταν αυτές ήταν αναγκαίες.

Η ελαττωμένη της ικανότητας για γρήγορη κίνηση σε μεγάλους ελιγμούς, από πολλές μονάδες του ΔΣΕ, δεν προήλθε από την συγκρότησή τους, αλλά από την ύπαρξη μέσα σ' αυτές τις μονάδες, μεγάλου αριθμού τραυματιών με μικρή αναπηρία και αναπήρων. Η ύπαρξη αυτών μέσα

στα τάγματα του ΔΣΕ ήταν το αποτέλεσμα της μη λήσης του προβλήματος των εφοδίων.

Η παραπάνω συγκρότηση του ΔΣΕ, έγινε μέσα από μια βασανιστική πορεία, τόσο στις σκληρές μάχες με τον ταξικό εχθρό όσο και με τον oportuνισμό ιδιαίτερα του Βαφειάδη μέσα στις γραμμές του. Το ΚΚΕ έβγαλε ένα επαναστατικό στρατό του λαού, που κανένας στρατός της αστικής τάξης δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί του.

Για να καταλάβουμε καλύτερα την πορεία της εξέλιξης του ΔΣΕ, τόσο μέσα από την πάλη με τον oportuνισμό, όσο και με τις μεταβαλλόμενες πολιτικές συνθήκες, θα δώσουμε σύντομα στους αναγνώστες μας και πάλι με στοιχεία της 3ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ το ιδιαίτερα χαρακτηριστικό κάθε ξεχωριστού σταδίου στην εξέλιξη του. Βασικά τρία είναι οι σημαντικές περιόδους: Η πρώτη από τις 21 Μάρτη του 1946 που χτυπήσε το πρώτο αντάρτικο ντουφεκι στο Λιτόχωρο, μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1947 που έγινε η 3η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ, η δεύτερη από την 3η Ολομέλεια μέχρι την ήττα του εχθρού στο Μάλι - Μαδί στις 12 Σεπτέμβρη του 1948 και η τρίτη από το Μάλι - Μαδί μέχρι την υποχώρησή στις 29 Αυγούστου του 1949.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΤΟΧΩΡΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ 3η ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΚΚΕ

Σ' αυτό το διάστημα γεννήθηκε ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας και έκανε τα πρώτα βήματα στη δράση του. Το ξεκίνημα έγινε με τις ομάδες των καταδικωμένων αγωνιστών που διέφεταν μερικά λιανοντοφεικά και λίγες σφαίρες. Για να αντεχει κανείς στις μεγάλες δυσκολίες και δοκιμασίες και να τα βγάλει πέρα, έπρεπε να έχει σκληρή πίστη στις δυνάμεις του λαού μας και στην ορθότητα της πολιτικής γραμμής και ταχτικής του κόμματος, αδιάσπαστη σύνδεση και στήριξη στο λαό, παληκαριά, αυτοθυσία, ηρωισμό.

Η τέρραστια πλειοψηφία των μαχητών και στελεχών του ΔΣΕ είχε βασικά αυτά τα επαναστατικά χαρακτηριστικά. Γι' αυτό άντεξαν στις μεγάλες δυσκολίες και δοκιμασίες που πέρασαν σ' αυτό το διάστημα.

Από τις 21 του Μάρτη στα 1946 μέχρι τις 15 Σεπτέμβρη στα 1947 ο ΔΣΕ ανέπτυξε μια σημαντική δράση και κατάφερε αρκετές απώλειες στον αντιπάλο. Ξεκαθάρισε την ορεινή ύπαιθρο από τις μοναρχοφασιστικές συμμορίες και τους σταθμούς χωροφυλακής, που λήθαυαν βασιλιάς και σκότωναν τους φτωχομασίους αγρότες.

Αντιμετώπισε τις μοναρχοφασιστικές εκστρατείες προκαλώντας φθόρα στον στρατό τους. Άπλωσε

Θέλουμε να σηκώσουμε ψηλά τις επαναστατικές παραδόσεις του ΚΚΕ και του λαού μας γιατί είναι απαραίτητο να παροθούν οι «απαρνήτες» και οι «προσηκνημένοι» για να μπορέσει να ξαναβρεί ο λαός μας τον μπροσούρα του, το επαναστατικό του κόμμα. Γιατί ο ραγιαδισμός, η υποταγή και η υποτέλεια που χρόνια τώρα σπέρνει το ψευδοΚΚΕ — δολοφόνος του πραγματικού ΚΚΕ — δεν έχει καμιά θέση στην επαναστατική ελληνική εργατική τάξη.

Σ' αυτά τα πλαίσια η ΟΑΚΚΕ οργανώνει την επίσκεψη - προσκλήνυμα στο Γράμμο στις 5-6 Σεπτέμβρη και προπαγάνδιζε με γαρτοπάνω την σημασία του Μεγάλου Επαναστατικού Αγώνα 1946-49. Σ' αυτό το άρθρο θα αναφερθούμε συνοπτικά, με τα στοιχεία που δίνει η 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ στα 1950, στην ιστορία της δράσης του Δ.Σ.Ε., στην οργανωτική του συγκρότηση, στην εξέλιξη του και στις διαφορές κομμάτι του.

τη δράση και τις δυνάμεις του σχεδόν σ' όλες τις περιοχές της χώρας. Έτσι βρήκε η κρίση μέσα στο μοναρχοφασιστικό στρατόπεδο και οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές αναγκαστικά να δηλώσουν ότι δεν μπορούν πια να στηρίξουν το μοναρχοφασιστικό καθεστώς. Αυτό είναι τα κυριότερα θετικά αποτελέσματα της δράσης του ΔΣΕ σ' αυτή την περίοδο.

Η παραπάνω δράση, δεν αναπτύχθηκε όμως πάνω σ' ένα σχέδιο και κάτω από μια ενιαία διοίκηση. Το Γ.Α. του ΔΣΕ υπήρχε βέβαια από τις 28 Οκτωβρίου του 1946, αλλά ο τότε αρχηγός του ΔΣΕ Βαφειάδης, παρά το ότι βρισκόταν στο βουνό, έπαιξε αρνητικό ρόλο. Στην ουσία συμπίπτει και διαστρεβλώσε τη γραμμή του κόμματος. Χτύπησε αποφασιστικά την μεγάλη αναπτυξη του ΔΣΕ όχι μόνο μη διακυβερνώντας τους φαντάρους του μοναρχοφασιστικού στρατού να περνούν στο ΔΣΕ, αλλά διώχνοντας και αυτούς που περνούσαν μόνοι τους.

Παράλληλα έβγαζε τα τάγματα, όπου μπορούσε σε διάταξη και έτσι τα καθήλωνε σε αδράνεια. Ο ίδιος παράτησε την δυτική Μακεδονία που ήταν η βάση του Γ.Α., πήγε στα Άγρια και απομονώθηκε με την δικαιοσύνη να συναντήσει την Βαλκανική Επιτροπή του ΟΗΕ κοντά στην Αθήνα, για να κάνει αντιποίηση ότι η Κεντρική Ελλάδα είναι καλύτερη. Οι σωστό έγινε από άποψη δράσης από το Λιτόχωρο μέχρι την 3η Ολομέλεια, ήταν αποτέλεσμα της πρωτοβουλίας των τοπικών αρχηγείων και ενάντια στη γραμμή του Βαφειάδη.

Σ' αυτό το διάστημα ο ΔΣΕ έδωσε συνολικά 593 μάχες και κρούσεις σ' όλη την Ελλάδα και πήρε σημαντικά λάφυρα σε οπλισμό.

Στα πρώτα βήματα του ΔΣΕ τα βασικά στοιχεία της ταχτικής του ήταν: α) Κίνηση, β) εφάρμοξη εμφάνιση, χτύπηση, γ) γρήγορη και όσο το δυνατόν αθάτη είτε παραπλανητική εξαφάνιση μόλις τελειώσει η αποστολή. Εξέδρες κατά μικρών κινημένων αποσπασμάτων και μεταφορικών μέσων του εχθρού. Κίνηση και δράση την νύχτα και καλή την μέρα.

β) Όταν οργανώθηκαν τα συγκροτήματα βασικά συνεχίστηκε η ίδια ταχτική, αλλά ενάντια σε μεγαλύτερα κινούμενα τάγματα και σε στόχους που υπήρχαν μετρίες δυνάμεις σε πρόχειρα οργανωμένες θέσεις.

γ) Όταν αναπτύχθηκαν ακόμα πιο πολύ τα τάγματα του ΔΣΕ, άρχισαν επιθετικές ενέργειες με τρία και περισσότερα συγκροτήματα σε κεφαλοχώρια και μικρές πόλεις.

δ) Κατά τη διάρκεια εχθρικής εκστρατείας, εφαρμόζονταν η ακόλουθη ταχτική. Διαδοχικά ενεδριτικά χτυπήματα στους άξονες κίνησης του εχθρού μέχρι το επικέντρο σημείο και πριν προλάβει ο εχθρός να πραγματοποιήσει κλειδί, διείσδυση στα μετόπισθεν του και αποινδιστικό χτύπημα κατοικημένων στόχων που υπήρχαν μικρές εχθρικές δυνάμεις και τον φάλλον ανεφοδισισμό.

Διαδοχικά χτυπήματα στους άξονες κίνησης των εχθρικών δυνάμεων και την κατάλληλη στιγμή συγκέντρωση μιας σοβαρής δύναμης του ΔΣΕ για συγκέντρωτικό χτύπημα στην κύρια καταίτηση του εχθρού για την ανατροπή των σχεδίων εκστρατείας στον δοσμένο γο-

νο που γινόταν η εκστρατεία. Διαδοχικά χτυπήματα στους άξονες κίνησης των εχθρικών δυνάμεων, συγκέντρωση μιας σοβαρής δύναμης του ΔΣΕ στην κύρια καταίτηση του εχθρού, αλλά σε τελειος αντίθεση κατέβησαν με σκοπό να ξετραγουσούν τον εχθρό από το στήθος του, τρακίζοντας τις εκεί δυνάμεις του.

ε) Για τη διατήρηση των καλύτερων περιοχών, χρησιμοποιούνταν και η ακόλουθη ταχτική. Επιθετικές ενέργειες στο βάθος του εχθρικού χώρου που τον εμπόδιζαν να κάνει εκστρατείες στις καλύτερες περιοχές. Στην διάρκεια αυτών των επιθέσεων μικροομάδες του ΔΣΕ κολλούσαν στους εχθρικούς στόχους που βρισκόταν γύρω από τις ελεύθερες περιοχές και έτσι ακιθέρωναν, παραπλανούσαν και φθέρων τον εχθρό σε αυτούς τους στόχους.

Απέναντι σ' αυτήν την ανάπτυξη της δράσης του ΔΣΕ ο μοναρχοφασισμός απάντησε με την μεγάλη και εκστρατεία του 1947.

Το τότε Γ.Α. του ΔΣΕ με τον Βαφειάδη επικεφαλής δεν αντιλήθηκε το βασικό σκοπό αυτής της εκστρατείας. Θεώρησε πως ο σκοπός της ήταν η εξόντωση του ΔΣΕ, ενώ αυτός κάτω από την καθοδήγηση του Βαν Φλίη ήταν να κόψει τις εφοδίες του ΔΣΕ, με το ξεσπίτωμα της αγροτιάς από την ορεινή ύπαιθρο ακόμα και από τα κεφαλοχώρια.

Η ηρεσία του ΔΣΕ όχι μόνο δεν μπόρεσε να δει αυτόν τον σκοπό της εχθρικής εκστρατείας, αλλά και όταν άρχισε το ξεσπίτωμα της αγροτιάς δεν μπόρεσε να το αντιμετωπίσει. Ο ΔΣΕ έλασε αυτή την μάχη και δεν μπόρεσε να λύσει το ζήτημα των εφοδίων σ' αυτή την χρονιά. Και σαν να μην έφτανε αυτό ο Βαφειάδης «αποφάσισε» ότι η εκστρατεία του 1947 αντιμετώπιστηκε νικηφόρα!

Σ' αυτό το διάστημα, η φάση του ένοπλου αγώνα κλείνει βασικά σε βάρος του ΔΣΕ παρά τον ηρωικό του αγώνα.

Ο ΔΣΕ έχασε τις μεγάλες δυνατότητες που υπήρχαν μέχρι το φθινόπωρο του 1947 να λύσει το βασικό πρόβλημα των εφοδίων, στο βαθμό που χρειάζονταν, για μια πρώτη στρατηγική ανάστροφη του αντιπάλου, για να κερδίσει την πρώτη στροφή στην πορεία της ένοπλης πάλης.

Ο εχθρός ξεσπίτωσε την αγροτιά και την περιμόνησε στις πόλεις και έτσι έκανε εξαιρετικά δύσκολη την έλση του προβλήματος των εφοδίων.

Γι' αυτό το αποτέλεσμα την βασιλική εϊθήνη την φέρνει το Γ.Α. του ΔΣΕ με επικεφαλής τον Βαφειάδη, αλλά και ολόκληρη η καθοδήγηση του κόμματος που έκανε αρχηγό τον Βαφειάδη και τον άφησε ασήκδο μέχρι την 3η Ολομέλεια της Κ.Ε., να κάνει τις αποφασιστικές του ζημιές.

Η ΣΥΝΧΕΧΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ Κωνσταντίνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βερανζέρου 55 Αθήνα τηλ: 5241058»

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Αν υπάρχει ένα σοβαρό εμπόδιο σήμερα, όχι μόνο για να εντοπισθούν, αλλά και για να διαχωριστούν μέσα στο φοιτητικό κίνημα, είναι η απουσία μιας συγκεκριμένης ανάλυσης του ελληνικού πανεπιστημίου και της παιδείας γενικότερα, μιας επιστημονικής ανάλυσης που θα εξετάζει τις σχέσεις του αντικείμενου αυτής της έρευνας, με τους συνολικότερους τομείς της παραγωγικής πολιτικής και ιδεολογικής ζωής της χώρας μας.

Αυτό που σήμερα τίματε σε θέση να κάνουμε, είναι να αναφερόμαστε σε γενικές θέσεις, απηχώντας τόσο σε στάσεις αρχής, όσο και σε μια σειρά από εμπειρικά δεδομένα. Χωρίς να υποτιμούμε τη σημασία τόσο του ενός, όσο και του άλλου παραγόντα για τη δυνατότητα διαμόρφωσης μιας συνολικής τοποθέτησης, δε θα πρέπει να υπερβαίνουμε τον περιορισμένο αλλά και σχετικό χαρακτήρα της, τόσο πολύ περιορισμένο και ατελή ώστε να μην έχουμε ακόμα στα γόνατά μας εκείνο το εργαλείο, που έχουν ανάγκη σήμερα όλοι οι προοδευτικοί φοιτητές για να αντισταθούν στα σχέδια της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Αλλά και τόσο λίγο περιορισμένο και ατελή, ώστε να μπορούμε να κριτικάρουμε μια σειρά από λαθεμένες θέσεις αυτού του κινήματος, που έχουν πάρει τα χαρακτηριστικά της πρόληψης, της διαπίδημας, ακόμα και —μερικές φορές, ιδιαίτερα— μέσα στις συσπειρώσεις!

Πριν προχωρήσουμε σε μια ανάλυση κάποιων γενικών καθήκόντων του φ.κ., όπως τριετία, βλ. βλ. βλ., κρίνουμε σκόπιμο να σταθούμε σε δύο — τρία επίμαχα σημεία που θέλουμε από τα πριν να διεικρινιστούν.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Κατ' αρχήν δεν νομίζουμε ότι θα υπάρχει αντίθεση στη βασική μαρξιστική θέση, ότι η επιστήμη είναι μια παραγωγική δύναμη, μ' αυτή την έννοια θα πρέπει να σταθούμε υπέρ της, όπως στεκόμαστε υπέρ των παραγωγικών δυνάμεων γενικότερα. Το πρώτο από τα παραγωγικά δυνάμεις έχουν μίαν αντικειμενικότητα η είναι συνάρτημα από την ταξική πάλη, αν υπάρχουν καθ' ύλην ή μόνο κάτω από τις δοσμένες παραγωγικές σχέσεις, έχει όμως τελευταία λαβή σε μεγάλες συζητήσεις και έχει γίνει βάση για μερικές συνολικότερες τοποθετήσεις και μέσα στις συσπειρώσεις.

Ισχυριζόμαστε παρακάτω ότι οι φοιτητές πρέπει να μαθαίνουν να τηρούν από τις επιστήμες και βάζουμε κι ένα ζήτημα σχετικά με τις παραγωγικές δυνάμεις. Και οι δύο αυτές θέσεις κατάλληλα διαστρεβλωμένες μπορούν να γίνουν δεξιές θέσεις, αντιστροφή όμως και μια κατ' αρχήν απορριπτική τους μπορεί επίσης να οδηγήσει σε δεξιές θέσεις.

Αντικειμενική επιστήμη κι αντικειμενικές παραγωγικές δυνάμεις δεν μπορούν να υπάρχουν με την έννοια της «ανεξαρτησίας από τις παραγωγικές σχέσεις», δεν μπορούν δηλαδή να υπάρχουν καθ' ύλην ή μόνο από τον κοινωνικό χώρο και χρόνο, όπως υπάρχουν κι είναι αντικειμενικές μέσα σ' αυτή τους την σχέση. Οι παραγωγικές δυνάμεις και οι παραγωγικές σχέσεις είναι μια ενότητα αντίθετη. Μόνο αν τις δούμε στη διαλεκτική τους σχέση δε θα πούμε σε σοβαρά θεωρητικά λάθη.

Υπάρχει μια άποψη, που δεν βλέπει την ενότητά τους, που θεωρεί τις δύο έννοιες μόνο καθ' ύλην ή μόνο από την αλληλογονία τους. Αυτή είναι η άποψη του αναθεωρητισμού και των ρεφορμιστών γενικότερα. Απ' αυτούς εκφράζεται μια λατρεία για τις μηχανές καθ' ύλην ή μόνο από την επιστήμη καθ' ύλην ή μόνο από την επιστήμη, που βάζουν σαν κεντρικό το αίτημα της ανάπτυξης της (των παραγωγικών δυνάμεων δηλαδή) μέσα στον Καπιταλισμό. Και αρνούνται τον απάνθρωπο χαρακτήρα που παίρνουν οι παραγωγικές δυνάμεις του κεφαλαίου που στρέφονται ενάντια στους παραγωγούς ενάντια στην εργατική τάξη. Ο Μαρξισμός είναι σαφώς σ' αυτό —Το μέσο της εργασίας παύει μετατραπεί σε ατόματο (η μηχανή δηλ.) ορθώνεται μπροστά στον εργάτη, στη διάρκεια του ίδιου του εργασιακού προτούς, με τη μορφή του κεφαλαίου, της νεκρής εργασίας που κυριαρχεί και απομαζύει τη ζωντανή του δύναμη» (Κεφάλαιο ΙΣ — Βιβλίο Ιο — Το ερώτασιο-Ιο). Μερική εφαρμογή αυτής της αντίληψης είναι και το σύνθημα «πρώτοι στα μαθήματα», η προώθηση της επιστημονικής υπερεκπαίδευσης και γενικότερα η πάλη για τον παραγωγικό εκσυγχρονισμό κάτω από την κυριαρχία της αστικής τάξης.

Ταυτόχρονα αυτή η δεξιά άποψη κάνει ένα δεύτερο θεωρητικό λάθος. Βλέπει τον κυρίαρχο ρόλο της πρώτης πλειράς, μέσα στους κόλπους της αντίθεσης — παραγωγικές δυνάμεις — παραγωγικές σχέσεις — όχι από την άποψη του «σε τελευταία ανάλυση», αλλά από την άποψη της σημερινής κοινωνικής πραγματικής. Δεν λέει δηλαδή ότι ο πρώτος όρος για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων για την κυριαρχία δηλαδή του ανθρώπου πάνω στη φύση, είναι σήμερα η ανατροπή των παραγωγικών σχέσεων άμεσα δεμένη με την ανατροπή της κυριαρχίας της αστικής τάξης.

Αυτή είναι γενικά μια άποψη, που επικρατεί μέσα στο φ.κ. αλλά δεν έχει καθόλου πέραση μέσα στις συσπειρώσεις.

Εδώ τείνει να επικρατήσει η ακριβής αντίθετη, κι αυτή λαθεμένη θέση, που δεν βλέπει την αντίθεση και μ' αυτή την έννοια την σχετική ανεξαρτησία, τη σχετική αυτονομία των δύο πόλων της αντίθεσης, αλλά μονάχα τον αμοιβαίο τους καθορισμό, την ενότητα τους, την ταυτότητα. Αυτό είναι γενικά ένα λάθος αριστερού χαρακτήρα.

Αυτή η άποψη λέει «αστική επιστήμη» — «αστικές παραγωγικές δυνάμεις» — δηλαδή παραγωγικές δυνάμεις που παίρνουν αποκλειστικά το χαρακτήρα τους κάτω από την κυριαρχία των δοσμένων παραγωγικών σχέσεων, δυνάμεις από σήμερα δεν υπάρχουν ανεξάρτητα από την αστική τάξη ή ό που τουλάχιστον αυτό το χαρακτηριστικό τους ούτε αξίζει να αναφερθεί. Έτσι δεν γίνεται να παράδειγμα διαφοροποίηση ανάμεσα στις κοινωνικές επιστήμες και τις επιστήμες της φύσης.

Η αστική τάξη δεν είναι σε θέση να κυριαρχήσει στη γνώση της κοινωνίας, ακριβώς γιατί αυτή η γνώση την ανατρέχει σαν τάξη. Οι αντικειμενικοί νόμοι της εξέλιξης της κοινωνίας, την καταργούν σαν τάξη και μ' αυτή την έννοια δεν υπάρχουν καν αστικές επιστήμες της κοινωνίας. Όσο για τις επιστήμες της φύσης, αυτές σήμερα —δίπλα στις ανθρώπινες παραγωγικές δυνάμεις— βρίσκονται κάτω από την κυριαρχία της αστικής τάξης, όμως υπάρχουν αντικειμενικά, ανεξάρτητα από το ότι χρησιμοποιούνται μ' έναν ορισμένο τρόπο από την κυριαρχία τάξη. Η έννοια της καλής ή της κακής χρήσης της επιστήμης και των παραγωγικών δυνάμεων δεν είναι θεωρητική αλλοιότητα, είναι μαρξισμός.

Αναφερόμαστε μερικά ενδεικτικά σημεία από το Κεφάλαιο του Μαρξ (Βιβλ. Ιο τόμος 2ος. Κεφάλ. Ι5ο) «Η μηχανή είναι αθάνατη για τις αθλήσεις, που προκαλεί, δεν είναι λάθος δικό της, που στον κοινωνικό μας χώρο, ξεχωρίζει τον εργάτη από τα μέσα ύπαρξής του» — αμέσως παρακάτω: «Σύμφωνα μ' αυτούς τους κριτίους, οι αντίθετες και οι αντιστοιχισμοί, που είναι αβεγνώριτοι από την χρήση των μηχανών μέσα στον αστικό χώρο δεν υπάρ-

Μ' αφορμή την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων των εισαγωγικών εξετάσεων για τις ανώτερες και ανώτατες σχολές, το κλίμα εξύψωσης των «πρώτων» των «καλλίτερων» που ακολούθησε και που καλλιέργηθηκε από όλο το φάσμα, ιδιαίτερα του νεοδεξιού τύπου, που σημαίνει αντίστοιχη εξύβριση και καταβαράθρωση των «χαμένων», δηλαδή της μεγάλης πλειοψηφίας των υποψηφίων. Μ' αφορμή την θεοποίηση των σπουδών και του πτυχίου, μ' αφορμή την παρουσίαση της κάθε αστικής ταξικής θέσης σαν καθαρής, απόλυτης επιστήμης, αλλά και αυτού του μαζικού του ανώτερου εκμυσλιστή της συνείδησης της νεολαίας, του πανεπιστημίου, σαν του ιερού ναού της γνώσης, παρουσιάζουμε το παρακάτω κείμενο, που δημοσιεύτηκε με τίτλο: «Για την επιστήμη την έννοια της πολιτικής, για τους κοινωνικούς χώρους και τις κεντρικές κατευθύνσεις του φοιτητικού κινήματος».

Το κείμενο αυτό γράφτηκε το 1984 μέσα στα πλαίσια του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ από το Ζαφειρόπουλο και στην ουσία του αποτελεί μια πολιτική ενάντια σ' εκείνες τις λαθεμένες απόψεις που την περίοδο αυτή κυριαρχούσαν στις «φοιτητικές συσπειρώσεις». Διαβίβηκε σαν κείμενο του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ σ' ένα τριήμερο που διοργάνωσαν αυτές οι «συσπειρώσεις» τον Μάρτη του 1984 από το τότε μέλος του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ και φοιτήτρια Αγγελική Φατούρου που αργότερα πέρασε στον απορρουσισμό. Δημοσιεύτηκε στο βιβλιορακί «Πανεπιστήμιο και φοιτητικό κίνημα 1984».

Μπορεί να διατυπωθεί καλλίτερα, απ' ότι με τη φράση του Λένιν «η πολιτική είναι συμπλεκόμενη οικονομία». Κι αυτή μάλλον η συμπλεκόμενη δεν γίνεται πάντα συνειδητά, κι ακόμα λιγότερο γίνεται σαν επιστήμη. Είναι συχνά αυτός ο τρόπος, που λειτουργούν οι τάξεις.

Η πάλη ενάντια στο ν. 815 ήταν βασικά μια πολιτική πάλη των φοιτητών για τα δικά τους ιδιαίτερα συμφέροντα σαν κοινωνικοί στρώματα. Δεν ήταν μια ολόπλευρη πολιτική πάλη, από την αποσπασματικότητα, τη μερικότητα, τον περιορισμένο κοινωνικά χαρακτήρα του αιτήματος, αλλά και από την πολιτισμότητα και τους αβεκαθαρίστους ιδεολογικούς και πολιτικούς στόχους που έβαλαν οι ηγέτες αυτού του κινήματος, γι' αυτό και νικήθηκε. Μόνο η πάλη ενάντια στον 815 δεν ήταν μία αρκετή μίνιμια πλατύφωρα ενότητας των πολιτικών φοιτητικών δυνάμεων, που παλεύουν για την κατάρτησή του. Ήταν μια αναγκαία, αλλά όχι ικανή συνθήκη για την ενότητα του φ.κ.

Το να ζητάμε σήμερα μια βαθύτερη κοινωνική ανάλυση του φοιτητικού χώρου είναι κάτι το ολότελο σωστό και προοπτική για νίκες των φ.κ. στο μέλλον. Όμως δεν ενοσταθεί ο ισχυρισμός ότι η μάχη του 815 στην ουσία της γάθηκε, γιατί δεν είχαμε την αντίπαλη θέση στο κοινωνικό επίπεδο σε σχέση με Κ-Κεξ - ΠΑΣΟΚ. Αυτοί δεν ήταν πραγματικά αντίθετοι σ' αυτόν τον νόμο. Ανέβηκαν στην ατμοσφαιρά για να την φρεναρουν. Και το πέτυχαν ακριβώς γιατί αυτό το κίνημα δεν τράβηξε μέχρι τέλους στην εκπλήρωση των αρχικών του στόχων, ακριβώς από χαμηλή πολιτική συνείδηση τόσο του δικού του ρόλου, όσο και του πραγματικού ευρύτερου πολιτικού ρόλου της συμμαχίας ΠΑΣΟΚ - ΚΚεξ.

Άλλωστε πολιτική πρέπει να τονίσουμε ότι δεν είναι απλά ένας στόχος του κινήματος, π.χ. να καταργηθεί ο 815. Είναι η σύλληψη των ευρύτερων πολιτικών και ιδεολογικών χαρακτηριστικών των τάξεων, των τμημάτων των τάξεων και των κομμάτων τους. Είναι η γνώση του ρόλου τους μέσα στην κοινωνία στην εξέλιξη τους, είναι ακόμα η γνώση του ιμπεριαλισμού και των αντιθέσεων του, είναι η πολιτική όπως διαμορφώνεται παγκόσμια και στην περιοχή μας.

Κι εδώ πρέπει να σημειώσουμε τούτο, ότι ο εκσυγχρονισμός του ΠΑΣΟΚ είναι κίρια πολιτικός, είναι βασικά τακτική γεραγωγής του λαϊκού κινήματος. Η δύναμη αυτού του εκσυγχρονιστικού κινήματος της αστικής τάξης στο επίπεδο των παραγωγικών σχέσεων και των παραγωγικών δυνάμεων έχει αδικαιολόγητα εξογκωθεί από την μεριά αυτής της αντίπαλης, ακριβώς στο βαθμό που έχει υποτιμηθεί στο επίπεδο της πολιτικής και μάλιστα από μια γενικότερη πολιτική άποψη. Μ' αυτή την έννοια θα πρέπει να εξηγηθεί ο επικρατούμενος ισχυρισμός ότι πραγματοποιούνται σήμερα «αλλαγές στις σχέσεις παραγωγής, στις παραγωγικές δυνάμεις, στις ευρύτερες κοινωνικές σχέσεις και στο κράτος», τόσο ουσιαστικές ώστε σήμερα να αντιμετωπίζουμε σαν ένα άμεσο δεδομένο τη διάλυση του συγκεκριμένου, γνώστω μας φοιτητικού χώρου.

Όμως η αστική τάξη δεν είναι σε θέση να διαλύσει, να ανασυνθέσει, να ανακαλύψει νέους κοινωνικούς χώρους. Αυτοί στη ΒΑΣΙΚΗ ΤΟΥΣ πλειάρα έχουν ήδη διαμορφωθεί μέσα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ελληνικού καπιταλισμού και αποτελούν άλλες αντιθέσεις του.

Ούτε τα εξάμηνα, ούτε η συνδιαιρέση κι ο κρατικός έλεγχος ούτε η μικρή μεταπτυχιακή ελίτ (αμφίβολη δυνατότητας απορρόφησης της σαν τέτοια από τον ελλην. καπιταλισμό) μπορούν να καταργήσουν το μαζικό κοινωνικό χώρο, που λέγεται ελληνικό πανεπιστήμιο.

Βιβλίο ακόμα περισσότερο κάποια συνείδηση των φοιτητών, κάποιο κομμάτι τους, όση ευριπία κι αν έχει, δεν είναι σε θέση να δημιουργήσει ένα νέο κοινωνικό χώρο, με την έννοια της κοινωνικής βάσης. Η διάθεση μερικών σιναγωγιστών να διαφοροποιούν ένα νέο κοινωνικό πολιτικό χώρο είναι τουλάχιστον μια αυτοπία.

Συνολικά ιδιόμοτο το Πανεπιστήμιο είναι μια κρατικοκαπιταλιστική επιχείρηση στην υπηρεσία της μονοπώλιακής αστικής τάξης, για την διασκαλία και μεταφορά της αστικής ιδεολογίας, της φυσικής επιστήμης και της τεχνολογίας, σε μια πλατεια μάζα νεολαίων που γίνουν τη δυνατότητα να την αφομοιώσουν και να την χρησιμοποιήσουν μελλοντικά για την παραγωγή και την αναπαραγωγή εκείνου του κοινωνικού συστήματος, που για λογαριασμό του δουλεύει αυτή η επιχείρηση.

Αυτό ισχύει για την παιδεία σ' όλες τις βαθμίδες και δεν μπορεί ν' αποτελέσει το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του πανεπιστημίου. Πρόκειται όμως για ένα χαρακτηριστικό του, που καθόλου δεν θα πρέπει να μας ξεφεύγει. Όπως σ' όλες τις βαθμίδες της παιδείας έχουμε κι εδώ ένα τεράστιο μηχανισμό, όποιον το πάγο κεφάλαιο παίρνει τη μορφή των πανεπιστημιακών αιθουσών, των θρανίων, του εκπαιδευτικού εξοπλισμού, μαζί μ' έναν ολόκληρο κόσμο που δουλεύει σε μισθωτό, είτε άμεσα στην «παραγωγή» σαν παρακαταβόλο συντελεστής της (Ε.Δ.Π.), είτε σαν ανώτερο στέλεχος (καθηγητής) ή έμμεσα σαν διοικητικό προσωπικό. Υπάρχουν ακόμα και εργάτες μέσα σ' αυτό το οικοδόμημα καθαρίστριες, συντηρητές κάθε είδους).

Η διαφορά αυτής της επιχείρησης, η ιδιομορφία της σε σχέση με μια βιομηχανική, είναι ότι εδώ το αντικείμενο της εργασίας είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, ένας φοιτητής που θα πρέπει στη συνείδησή του να τυπωθεί η γνώση που θέλει, κι έτσι όπως τη θέλει, η κυριαρχία τάξη.

Αυτός είναι ίσως κι ο βασικότερος λόγος που ο φοιτητής εξεγείρεται. Ο μαθητής στις ανώτερες τάξεις του γυμνασίου κι ο φοιτητής, αρνούνται να είναι τα αντικείμενα μιας διαστρεβλωτικής για το πνεύμα και το χαρακτήρα τους διαδικασίας. Μέσα από αυτή τους την άρνηση μετατρέπονται οι ίδιοι σε δημιουργούς του εαυτού τους, γίνονται κοινωνικοί άνθρωποι, που ζητάνε ν' ανατρέψουν αυτό το πρόσες, αντιστρέφοντας μάλιστα συχνά αυτή τη διαδικασία κι εκφεκονδίζοντάς την ενάντια στους εμπνευστές της. Αυτές τις άχρηστες, συχνά επιζήμιες, αποσπασματικές και νεκρές γνώσεις, συχνά τις αντιστρέφουν, ή τους δίνουν ζωή, τις κάνουν γνώσεις για τους ίδιους και για όλη την κοινωνία, γνώσεις για τους εκμεταλλευμένους και τους καταπιεσμένους και τις στρέφουν ενάντια στους εκμεταλλευτές, ενάντια στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια σε κάθε καταπίεση.

Όμως το πανεπιστήμιο, ιδιαίτερα το σημερινό ελληνικό πανεπιστήμιο δεν εξαντλείται σ' ένα απλό αίτημα, και μάλιστα κατά κύριο λόγο οικονομικό. Τα πράγματα είναι αρκετά πιο σύνθετα. Κατ' αρχήν θα πρέπει να χωρίσουμε το Ελληνικό Πανεπιστήμιο σε δύο διαφορετικούς —ως προς την κοινωνική λειτουργία τους— τομείς, σε δύο μεγάλες κατηγορίες.

Η πρώτη κατηγορία είναι οι πανεπιστημιακές σχολές, που μεταφέρουν και τιπώνουν αστική ιδεολογία πασαλειμένη με λίγη επιστήμη. Τέτοιες σχολές είναι: α) Η ΑΣΟΕΕ, η ΑΒΣΠ, το Οικονομικό της Νομικής κ.λπ., οι λεγόμενες οικονομικές σχολές. Αυτές διδάσκουν αστική πολιτική οικονομία στην εποχή του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης. Διδάσκουν δηλαδή την παρακμή της αστικής πολιτικής οικονομίας, μιας οικονομίας, που στα πρώτα της βήματα ήταν επιστήμη κι είχε προχωρήσει σ' επαναστατικές ανακαλύψεις, που γίνον κατοπινά η βάση της μαρξιστι-

χών, ακριβώς γιατί δεν προέρχονται από την μηχανή αλλά από την καπιταλιστική της εκμετάλλεση — και παρακάτω «γι' αυτούς η καπιταλιστική χρήση των μηχανών είναι η μόνη δυνατή χρήση τους».

Αυτά τα ίδια ισχύουν και για τις επιστήμες της φύσης. Από πολιτική άποψη αντι για το λάθος των δεξιών να βλέπουν σήμερα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και όχι επανάσταση, ή όπως το διατυπώσαμε πριν, να γίνουν τον —σι τελεί ταιία ανάλυση— επαναστατικό ρόλο των παραγωγικών δυνάμεων ταχτική του κινήματος, γίνεται το αντίστροφο λάθος, να μη βλέπουμε ή να αρνούμαστε αυτό τον αποφασιστικό —σε τελευταία ανάλυση— ρόλο των παραγωγικών δυνάμεων, υποτιμώντας έτσι την αντικειμενική, υλική, την έξω δηλαδή από τη θέληση των ανθρώπων αναγκαιότητα της κοινωνικής επανάστασης.

Και από μια άλλη πλευρά αυτή η άποψη οδηγεί σε λαθεμένα συμπεράσματα. Δίπλα στην αμφισβήτηση ή και την άρνηση της αντικειμενικότητας της επιστήμης, μπαίνει έμμεσα σε αμφισβήτηση ή και άρνηση η αντικειμενικότητα του Μαρξισμού σαν επιστήμης, και στην οικονομία και στην πολιτική. Αυτός είναι κι ένας από τους λόγους όπου πίσω από τη πιο βαθύστοχατική θεωρητικολογία, κρύβεται ο πιο φτηνός εμπειρισμός και η απέχθεια για τη συγκεκριμένη επιστημονική ανάλυση μιας συγκεκριμένης κατάστασης.

Όμως παράλληλα μ' αυτές τις γενικές ιδεολογικές και πολιτικές συνέπειες, οι ανισπειρώσεις στέκονται ανικανες να δώσουν ένα χτύπημα στην αστική τάξη, στο αστικό πανεπιστήμιο και να οι σπειρώσουν γύρω τους τις πιο πλατειές φοιτητικές μάζες, όταν δεν βάζουν για παράδειγμα στη προπαγάνδα τους και το ζήτημα της επιστημονικής γνώσης για τους φοιτητές.

Γιατί είναι οικονομισμός να μιλάμε μόνο κρι να μείνουμε στην εντατικοποίηση, να αρνούμαστε το δικαίωμα στην γνώση των φοιτητών. Να μη βλέπουμε δηλαδή αυτή τη πλειάρα της καταπίεσής τους, που είναι η καταδικη τους στην πιο βαθιά άγνοια, αν αρνούμαστε το διανοοίμενο χαρακτήρα της φοιτητικής νεολαίας.

Απ' την άλλη μεριά δε θα πρέπει να πλανάται ο κίνδυνος της δεξιάς ρετσινίας, όταν δε θα ξεχωρίζουμε την ιμπεριαλιστική εξάρτηση από την κοινωνική επανάσταση και θα αποκαλύπτουμε τους δασκαλους μας όχι απλά σαν αστούς, αλλά και σαν τσιράκια του ιμπεριαλισμού, καθώς θα ζητινάζουμε τις αντιδραστικές θεωρίες του διθνούς καταμερισμού, εργασίας κι' άλλα παρόμοια.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΖΗΤΗΜΑ ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΕ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Πιο συγκεκριμένα θα πρέπει ν' αναφερθούμε στη σχέση ανάμεσα στην πολιτική σαν κομμάτι του οικοδομήματος και τη κοινωνική βάση. Η αντίληψη ότι η πολιτική είναι μια σφαίραση, έρχεται να συσκοτίσει το ζήτημα του πραγματικού της ρόλου και στη συνέχεια να τον υποτιμήσει.

Αν η πολιτική είναι μια σφαίραση, είναι στον ίδιο βαθμό που κάθε έννοια από μια γενικότερη γνωσιολογική άποψη είναι μια σφαίραση. Και το δένδρο είναι μια σφαίραση καθώς από τα μέρια συγκεκριμένα δέντρα κρατάει εκείνα τα χαρακτηριστικά που τα προσδιορίζουν όλα σαν τέτοια: για να φτάσει ο άνθρωπος έτσι μέχρι την έννοια του δέντρου. Η ίδια η γλώσσα είναι μια τεράστια κατάχτηση της ανθρώπινης σφαιρητικής ικανότητας και κάθε της λέξη είναι και μια σφαίραση.

Μ' αυτή την έννοια κι η κοινωνία είναι μια σφαίραση και η βάση είναι μια σφαίραση και το σχολείο είναι μια σφαίραση και ακόμα περισσότερο είναι μια σφαίραση τα αφηρημένα ουσιαστικά εκμετάλλεση, υποταγή, εξέγερση, αντιπαλότητα, συντροφικότητα.

Αν η πολιτική γενικά είναι μια σφαίραση είναι μόνο σε αντίθεση με τη συγκεκριμένη πολιτική, ενός πολιτικού κόμματος, ή μιας τάξης. Δεν είναι μια σφαίραση σε σχέση με το συγκεκριμένο χαρακτήρα της κοινωνικής βάσης.

Ο πόλεμος π.χ. που είναι μια μορφή της πολιτικής είναι μόνο σφαίραση σε σχέση με τον συγκεκριμένο πόλεμο το β' παγκ. πόλεμο π.χ. Όμως ο συγκεκριμένος πόλεμος δεν είναι μια σφαίραση.

Γενικά το οικοδόμημα —και η πολιτική μέσα σ' αυτό— είναι λιγότερο υπαρκτό, αντικειμενικά και συγκεκριμένα από ότι είναι η παραγωγική βάση. Ο παράγωγος, δευτερεύων (σε τελευταία ανάλυση, πάλι) ρόλος του οικοδομήματος σε σχέση με τη βάση δεν τον αφαιρεί σε τίποτα από τη συγκεκριμένη του ύπαρξη και πολλές φορές μάλιστα στην ιστορία καθορίζει την κυριαρχία του πάνω στην οικονομική βάση. Η ίδια η κοινωνική επανάσταση είναι μια περίοδος τέτοιας κυριαρχίας της πολιτικής πάνω στην οικονομική βάση.

Αλλά και πάρα πέρα, η ενότητα αυτών των δύο πόλων της αντίθεσης —οικοδόμημα —πολιτική— παραγωγικές σχέσεις δεν μπορεί να σταθεί όταν ένας από τους δύο της όρους είναι συγκεκριμένος κι ο άλλος αφηρημένος, γιατί δε θα μπορούσε έτσι να γίνει η μετατροπή του ενός στον άλλο. Με τίποτα άλλο αυτή η ενότητα — ταυτότητα αιτών των αντιθέτων δεν

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

της πολιτικής οικονομίας, μιας πραγματικής επιστήμης. Αυτές οι σχολές διδάσκουν Κεϊνσιανισμό και άλλες μοντέρνες απολογητικές θεωρίες του Κ. Μ. Καπιταλισμού, καθώς και μοντέρνες απόπειρες ανασκευής του Μαρξισμού. Διπλά σ' αυτά στέκεται η διδασκαλία της λογιστικής, λίγων μαθηματικών και μερικών ακόμα χρήσιμων μαθημάτων.

β) Η Πάντως και το Πολιτικό της Νομικής, σχολές που υποτίθεται ότι διδάσκουν γενικά κοινωνικές επιστήμες. Οι κοινωνικές επιστήμες σε μία κοινωνία που συγκροτείται από την ταξική πάλη δεν μπορεί παρά να είναι επιστήμες μόνο στο βαθμό που είναι θεωρίες της εργατικής τάξης. Μόνο η εργατική τάξη σαν τάξη που απελευθερώνοντας τον εαυτό της είναι επιφορτισμένη με το ιστορικό καθήκον να απελευθερώσει την ανθρωπότητα είναι σε θέση να υποστηρίξει την αλήθεια. Γιατί το να απελευθερώσει την ανθρωπότητα σημαίνει να την εξοπλίσει με τη γνώση της αναγκαιότητας, δηλαδή με την γνώση των σωτερικών νόμων της κίνησης της ή αλλιώς με τις επιστήμες της κοινωνίας. Δεν υπάρχει κοινωνική επιστήμη ενάντια στο μαρξισμό.

Ετσι σε μία χώρα σαν τη δικιά μας, όπου ο αντικομμουνισμός αποτελεί —για χρόνια μετά τον εμφύλιο— την επίσημη ιδεολογία της αστικής τάξης, οι όποιες ταξικά κίνημα είχε αληθινές εκπαιδευτικές, μαρξιστικά χαρακτηριστικά, ώστε καμιά μορφή αστικής ιδεολογίας δίχως μαρξιστικό πρόσωπο δεν θα μπορούσε να σταθεί, η αστική τάξη αναγκάστηκε σήμερα όλο και περισσότερο, είτε σαν σοσιαλδημοκρατία είτε σαν αναθεωρητισμός, να διδάσκει το μαρξισμό στο Πανεπιστήμιο. Βέβαια γι' αυτή προηγουμένως φροντίσει να τον αφαιρέσει το επαναστατικό περιεχόμενο και στο επίπεδο της φιλοσοφίας, και στην οικονομία και ιδιαίτερα στο επίπεδο της πολιτικής, στον επιστημονικό σοσιαλισμό.

γ) Η Νομική, η Φιλοσοφική, η Θεολογική, η Σχολή Καλών Τεχνών είναι οι καλύτεροι εξοχισμοί του εποικοδομητισμού, αν και στην Νομική αυτό κριβείται κάτω από τον πρακτικό χαρακτήρα του δικηγορικού επαγγέλματος.

Οι ιδεολογικές αυτές σχολές περιλαμβάνουν το 65% των φοιτητών της ανώτατης παιδείας, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα και τον άμεσο και κίρναρχο ιδεολογικό, ταξικό ρόλο της ελληνικής ανώτατης εκπαίδευσης.

Η δεύτερη μεγάλη κατηγορία σχολών είναι αυτή, που περιλαμβάνει τα Πολιτεχνεία, την Ιατρική, τη Γεωπονική και την ΦΜΣ, όπου το περιεχόμενο της γνώσης που γίνεται έχει να κάνει με την πάλη με τις φυσικές παραγωγικές δυνάμεις. Εδώ φοιτάει μόλις το 35% του συνολικού αριθμού των φοιτητών. Κι όμως κι εδώ πρέπει να γίνουν διακρίσεις.

Η ΦΜΣ έχει την ιδιαιτερότητα ότι είναι κίρνα σχολή παραγωγής δασκάλων και μ' αυτή την έννοια το ιδεολογικό στοιχείο παίζει κίρναρχο ρόλο, γιατί αυτοί οι άνθρωποι μαθαίνουν να μεταφέρουν στα παιδιά το δόξ προς την ιερή επιστήμη, περνάνε την τρομοκρατία κ.λπ. Γενικά η ΦΜΣ δεν έχει δηλαδή ένα κίρνα ερευνητικό περιεχόμενο.

Τα καθήκοντα του φοιτητικού κινήματος, όσο πρέπει να είναι ενοποιημένα στον κοινό παρανομαστή όλων των σχολών, άλλο τόσο πρέπει να διαφοροποιούνται σε κάθε κατηγορία παρμένη ξεχωριστά.

Ετσι σ' ότι αφορά:

1) Στο γενικό αντιδραστικό τρόπο των σπουδών με τον διαχωρισμό της θεωρίας από την πράξη, που τις βτικές σχολές παίρνει ένα σχεδόν κίρναρχο χαρακτήρα, καθώς η επιστημονική αλήθεια δεν δίνεται καθόλου με τις πηγές της, με την παραγωγική πρακτική και τον επιστημονικό πειραματισμό. Έτσι αυτή η ξεκομμένη, από κάθε συσχετισμό πρακτικό ή θεωρητικό, επιστημονική αλήθεια αποχτάει όλα τα χαρακτηριστικά μιας μεταφυσικής θεότητας, στην οποία πρέπει να υποτάσσεται το μικρό φοιτητικό μυαλό και να μείνει αναπόδραστη στη σοφία των εφευρετών της.

Στο σύνολο της γνώσης του Ελληνικού Πανεπιστημίου είναι μια μεταφερόμενη γνώση από τους επιστημονικούς νους των ιμπεριαλιστικών χωρών. Η ελληνική αστική τάξη δεν είναι δημιουργός θεωρίας, για τον ίδιο ακίρνα λόγος και οι αντιστοιχία ακίρνα με το γεγονός, ότι δεν είναι δημιουργός μηχανών. Ο μονόθετος, βαθμιαία εξαρτημένος —μέσα από τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, τον ιμπεριαλιστικό καταμερισμό— τρόπος ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων στη χώρα μας, σηματοδοτεί την ίδια την αστική τάξη, προκίρνατας την μ' ένα «μεταπρακτικό» μυαλό. Στη χώρα μας ο διαχωρισμός της θεωρίας με την πράξη —κοινή αμαρτία για την αστική εκπαίδευση σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του ιμπεριαλιστικού κόσμου— παίρνει ένα βαθύ αντιθετικό χαρακτήρα, γίνεται στα πλαίσια του παγκόσμιου καταμερισμού εργασίας.

Κι αυτό δεν συμβαίνει μόνο στις φυσικές επιστήμες και την τεχνολογία, αλλά και στις κοινωνικές «επιστήμες». Σ' αυτές τις δεύτερες βρισκόμαστε σε πλεονεχτική θέση σε σχέση με τις χώρες παραγωγής τους. Οι καθηγητές μας είναι προτιμότεροι σαν μεταφορές του τσαρλατανισμού, επαρχιώτικης παραγωγή του ιμπεριαλιστικού ιερατείου, παρά σαν δημιουργοί αστικής ιδεολογίας οι ίδιοι. Οι κοινωνιολογικές σχολές στην Ελλάδα είναι από τις καλύτερες στον κόσμο, μιας και δεν είναι σε θέση να διαστρεβλώσουν αποτελεσματικά συνειδήσεις (αν και μερικές φορές δεν τους λείπει η ικανότητα της εξειδίκευσης της ζήτησης θεωρίας στις συγκεκριμένες συνθήκες της χώρας μας).

Ετσι στις καθαρά ιδεολογικές σχολές θα πρέπει να λέμε (εφ' όσον δεν θα ζητάμε να κλείσουν). Αφήστε μας να μελετήσουμε στη βάση του μαρξισμού τον σύγχρονο κόσμο, αφήστε μας να μάθουμε από την πείρα του ελληνικού προοδευτικού και ταξικού κινήματος, ή τουλάχιστον αφήστε σε μας να διαλέξουμε κοσμοθεωρία.

Σ' ότι αφορά τις επιστήμες της φύσης και την Τεχνολογία δεν θα πρέπει να αρνηθούμε (σίφωνα μ' όσα στην αρχή είπαμε) τον αντικειμενικό τους χαρακτήρα ενώ θα πρέπει να τον αντιδιαστέλλουμε ταυτόχρονα και από τον τρόπο διδασκαλίας τους και από τη χρήση τους.

Η μεγάλη μάσα των φοιτητών κι από πρόθεση, και από μέλλον και από παράδοση του φοιτητικού κινήματος είναι ένα κομμάτι του λαού, από τη φύση του αντίθετο στην οικονομική ολιγαρχία και τον ιμπεριαλισμό. Έχει δικαίωμα στη γνώση, θέλει ν' αποσπαστεί από την αστική γνώση. Η κριτική του στην αγωγή, ξεκρίρναση, αξιωματική, ξεκομμένη από την πρακτική της εφαρμογή γνώση είναι ένα από τα βαθύτερα στοιχεία της πολιτικής του πάλης μέσα στο Ελληνικό - Πανεπιστήμιο. Πρόκειται ταυτόχρονα, για μια πάλη με ανολογιστές συνέπειες στο ιδεολογικό επίπεδο, μια πάλη που το φοιτητικό κίνημα για χρόνια ολόκληρα έχει αρνηθεί, είτε από την πλευρά του αναθεωρητισμού και του ρεφορμισμού (Κ-Κε - ΠΑΣΟΚ), είτε από την πλευρά ενός χοντροκομμένου αντικαπιταλισμού σαν κι αυτόν που υπάρχει και μέσα στις σοσιαλιστικές. Ταυτόχρονα με το ζήτημα της επιστημονικής γνώσης και σαν προϋπόθεση για κάτι τέτοιο, θα πρέπει να μπαινει —κίρνα προπαγανδιστικά— στις σχολές των φυσικών επιστημών και της τεχνολογίας το δόξμο της θεωρητικής με την παραγωγική δουλειά και τον επιστημονικό πειραματισμό για κάθε φοιτητή.

Πάνω σε ένα τέτοιο αίτημα, πούνα πραγματική αναγκαιότητα της διαδικασίας της γνώσης σ' όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, θάσπαγε και τα μούτρα του και το άλλο για τον καπιταλισμό πρόβλημα της βαθμολογίας. Η μεθοδική της βαθμολογίας είναι η έκφραση του χωρισμού της θεωρίας από την πράξη, στις συνθήκες της κεφαλαιοκρατικής και εμπορευμα-

τικής παραγωγής. Έτσι σαν πάνω στο σώμα του βωδίου την παρακείμενη σφραγίδα, ο κάθε απόφοιτος κοιβάται σ' όλη του τη ζωή την κρατική σφραγίδα της άφηρησής, εμπειριοματοποιημένης του γνώσης με την αντίστοιχη βαθμολογική της έκφραση.

2) Με τον ταξικό διαχωρισμό των σπουδών. Η ενότητα των σπουδών του φοιτητικού κινήματος, σαν ενός κομμάτι του νεολαϊστικού και λαϊκού κινήματος, σαν ενότητα νέων ανθρώπων, που καταπιέζονται από μια λειτουργία εξωτερικής ανάφρασης πειθάρχησης για να γίνουν υπάκουα όργανα στην υπηρεσία της αστικής τάξης, δεν θα πρέπει να μας κίρνα και τις μεγάλες αντιθέσεις που διαπερνούν τη φοιτητική μάσα. Οι φτωχοί φοιτητές είναι διαφορετικοί από τους πλούσιους ή τους μεσαίους. Κι οι εργαζόμενοι ανάμεσα στους φτωχούς είναι η πιο καταπιεσμένη κατηγορία. Δεν θα πρέπει ν' αγνοούμε αυτό το ζήτημα. Οι φτωχοί φοιτητές δέχονται μια διπλή καταπίεση και αποτελούν το πιο ακίρνα κομμάτι και τη βάση του φ.κ., ακόμα κι αν σε μερικές περιπτώσεις από αυτή τη βάση ξεκοβείται ένα μικρό τμήμα φοιτητών, με τάσεις κοινωνική, ανάφραση για να προσφέρει νέο αίμα στην συνείδηση.

Κι από τη γνώση μας η άποψη που βλέπει μιαν αποσύνθεση του φοιτητικού χώρου, όπως και προηγουμένως αναλύσαμε δεν είναι σωστή. Η μέθοδος των εξημιών και οι υπόλοιπες μέθοδες χειραγωγής, και διάσπασης του φ.κ. δεν είναι σε θέση να ανατρέψουν την πραγματικότητα της ύπαρξης μιας λίγο - πολύ ομοιογενούς, σταθερής και συμπαγούς στα συμφέροντα της κοινωνικής μάσας. Η αστική τάξη θέλει να αποδυναμώσει πολιτικά, ταξικά με τις παραπάνω μέθοδες ένα κομμάτι του λαϊκού κινήματος. Δεν είναι σε θέση να αποτρέψει την ύπαρξή του. Αυτό είναι έξω κι από τη θέλησή της, όπως είναι έξω από τη θέλησή της η ύπαρξη της εργατικής τάξης. Αν κίρνα δεχτούμε την διάλυση του φοιτητικού χώρου σαν τέτοιο, εγκαταλείπουμε τα φ.κ. στα χέρια της αστικής τάξης και του αναθεωρητισμού. Άλλοτε μια καλύτερη μορφή αυτής της εγκατάλειψης ήταν η άρνηση του κινήματος μας να γράψει στην σημαία του και το ελκικό αίτημα των φοιτητών, ιδιαίτερα των φτωχών. Αυτή την «παρακατιανή» δούλεμα την αφήσαμε για το «Κ-ΝΕ».

3) Στο προϊόν της επιχείρησης ελληνικό πανεπιστήμιο το χειρότερο —στη σημερινή τουλάχιστον περίοδο— είναι ότι αυτή η κρατική σφραγίδα του πτυχίου είναι δίχως αντίκρισμα στις περισσότερες περιπτώσεις. Το αμφίβολο ποιότητα πνευματικό εμπόρεμα του απόφοιτου μένει απούλητο. Η κρατική σφραγίδα δεν είναι δικαίωμα στην εργασία, ή με μια πρόσφατη πασοκική μέθοδος δίνει δικαίωμα στην εργασία μόνο ο μεγάλος βαθμός. Σαν αποτέλεσμα αυτή η ανασφάλιση αζητήτων πτυχιογών στον εφεδρικό στρατό του άνεργου μισοπρολεταριάτου της διάνοησης, δημιουργεί μια τρομαχτική διπλή πίεση προς τα μπρος και προς τα πίσω.

Προς τα μπρος, μειώνοντας την τιμή της εργατικής δύναμης, αυτοί του μισοπρολεταριάτου, που επανδρώνει τον τεράστιο παρασιτικό κρατικό μηχανισμό, τις υπηρεσίες και την παραγωγή και το κάνει ακόμα πιο υποταγτικό στις απαιτήσεις της άρχουσας τάξης, ιδιαίτερα σ' ότι αφορά την μεγάλη δημοσιοπολυλαϊκή (με την ευρύτερη έννοια) μάσα.

Προς τα πίσω στο φοιτητικό κόσμο καθώς κιρνα τους φοιτητές σ' έναν εξοντωτικό πόλεμο ανάφραση τους για το μεγάλο βαθμό για πλεονεχτικότερη θέση στο μελλοντικό ανταγωνισμό για την πρόσληψη.

Στη βάση της εντατικοποίησης είναι και η ανεργία κι όχι μόνο οι εφωρές ιδεολογικοί χειρισμοί της άρχουσας τάξης, που από μόνοι τους δεν θα έφταναν για να ρίξουν σε τέτοια βουβή υποταγή τη μεγάλη φοιτητική μάσα, μια μάσα που έχει κονταν την παράδοση της πολιτικής αντίστασης, όσο κι αν αυτή υπονομεύτηκε από τα μεγάλα αναθεωρητικά και ρεφορμιστικά κόμματα, μετά το φασισμό. Δεν θα πρέπει να περιτηρίσουμε τις ιδεολογικές δυνατότητες της αστικής τάξης στη σημερινή περίοδο, διαπιστώνοντας τον κίρνα πολιτικό χαρακτήρα του εκσυγχρονισμού της, εκσυγχρονισμού δηλαδή χωρίς σοβαρή ελκική βάση.

Η πάλη ενάντια στην ανεργία, ιδιαίτερα των νέων αποφοιτών των νέων επιστημόνων, πρέπει να γίνει ένα ουσιαστικό, κίρνα, πρακτικό καθήκον των κινήματός μας. Το αίτημα, που συμπυκνώνει αυτή την πάλη είναι το «κίρνα ανεργίας για τους νέους επιστημόνες», που συμπυκνώνει συγκεκριμένα το δημοκρατικό αίτημα για δικαίωμα στη δουλειά. Έτσι δέεται και πρακτικά το φοιτητικό με το ευρύτερο λαϊκό κίνημα.

Το αίτημα αυτό θα πρέπει να υποστηριχτεί ακόμα πιο επίμονα στις ιδεολογικές σχολές, που αποτελούν μαζί με όλα τα άλλα που είπαμε και μια ανοιχτή υπεκφυγή, μια ελεεινή απάτη σε βάρος της νεολαίας. Χρησιμοποιούν αυτές οι σχολές και σαν φτηνές εκπαιδευτικές μορφωτικές διέξοδες, που όπως στοιχίζουν χρόνια και χρέμα στις οικογένειές τους και τους ίδιους τους φοιτητές.

Οι φοιτητές κάνουν πολιτική από δύο πλευρές, που συχνά δεν διαχωρίζονται κι αυτό οδηγεί σε μια σειρά παρεξηγήσεις. Αυτές οι δύο πλευρές είναι εκφράσεις στο πολιτικό επίπεδο του διπλού κοινωνικού τους ρόλου.

Από τη μια δηλαδή οι φοιτητές είναι αυτό που περιγράψαμε προηγουμένα, ένα κομμάτι του λαού, της ευρύτερης δηλαδή καταπιεσμένης από την αντίδραση μάσας κι αυτό βέβαια από την άποψη της μεγάλης τους πλειοψηφίας, αν ακίρνα πάρουμε υπ' όψη και τη μακίρνα διαφοροποίησή, και πρέπει πάντα να την παίρνουμε, μέσα στις γραμμές των φοιτητών. Αυτό είναι εκείνο το χαρακτηριστικό που προσδιορίζει το φ.κ. σαν τέτοιο, ιδιαίτερα μετά την μακίρναση του στις αρχές της δεκαετίας του '60.

Αυτό το κοινωνικό στρώμα είναι υποχρεωμένο για τα δικά του αίτηματα να συμμετέχει στην πολιτική πάλη. Εμείς πιστεύουμε ότι τα δικά του συμφέροντα το δένουν αναγκαστικά με την πάλη του εργαζόμενου λαού, ιδιαίτερα με την πάλη της εργατικής τάξης, οπότε και με την δικιά της πολιτική. Άλλοτε κι ο ίδιος ο ρευστός, σύνθετος ενδιάμεσος κοινωνικός χαρακτήρας της φοιτητικής μάσας δεν της επιτρέπει να έχει μια δικιά της αποκρυσταλωμένη ιδεολογική και πολιτική γραμμή.

Από την άλλη μεριά οι φοιτητές είναι νεολαίοι διανοούμενοι και ισχυροί ακόμα και σήμερα εκείνο που έλεγε ο Λένιν για αυτούς στα 1903: «Ο κόσμος αυτός αποτελεί το πιο ευαίσθητο τμήμα της διάνοησης και η διάνοηση γι' αυτό και λέγεται διάνοηση γιατί αντανάκλα και εκφράζει κατά τον πιο συνείδητο, τον πιο αποφασιστικό και τον πιο ακίρναλο τρόπο την εξέλιξη των ταξικών συμφερόντων και των πολιτικών ομάδων, που υπάρχουν μέσα σ' ολόκληρη την κοινωνία. Ο φοιτητικός κόσμος δεν θα ήταν αυτός που είναι, αν η διαίρεση του σε πολιτικές ομάδες δεν ανταποχόσε στη διαίρεση σε πολιτικές ομάδες που υπάρχει σ' όλη την κοινωνία, «αντιστοιχούσε» ότι με την έννοια της πλείρας αναλογικότητας των φοιτητικών και κοινωνικών ομάδων ως προς την δύναμη και τον αριθμό τους, αλλά με την έννοια της αναποφευκτικής ύπαρξης μέσα στο φοιτητικό κόσμο των ομάδων εκείνων που υπάρχουν στην κοινωνία».

Αυτό ισχύει και σήμερα. Μ' αυτή την έννοια κάθε πολιτική ομάδα μέσα στους φοιτητές θέλει να περσει για την ορθότητα της δικιάς της πολιτικής και ιδεολογικής γραμμής και βρίσκεται γι' αυτό σε πάλη μ' όλες τις άλλες. Η πολιτική πάλη στο Πανεπιστήμιο δεν είναι λοιπόν μονάχα αντανακλάση της κοινωνικής πάλης των φοιτητών.

Το ίδιο και η πολιτική ενότητα μέσα στο φ.κ. είναι αντανάκλαση όχι μόνο των —σε μεγάλο βαθμό ιδιαίτερων— συμφερόντων της πλείρας φοιτητικής μάσας, αλλά και της κάθε φορά ενότητας που πετυχαίνεται στο γενικότερο πολιτικό επίπεδο.

Η βία και αντιπροσωπευτική πολιτική πάλη, που δίνεται στο πανεπιστήμιο διαπερνάει και τις ίδιες τις φοιτητικές συσπειρώσεις. Κι' εδώ συγκροτούνται διαφορετικές πολιτικές και ιδεολογικές γραμμές, τόσο διαφορετικές που οι συσπειρώσεις είναι λιγότερο μια πολιτική ενότητα και περισσότερο ένα πολιτικό βήμα, για να εκτεθούν οι αυτές οι διαφορετικές γραμμές, αλλά ταυτόχρονα και μια ενότητα δράσης διαφορετικών πολιτικών γραμμών, που εντοπιούνται σε κάποια καθήκοντα που θέτει το ίδιο το κίνημα.

1) Ένωσεται και κίρνασεται η λαβή της κίρνα άποψης που γι' ένα σύντομο διάστημα θεωρήθηκε σαν αθετική και μαρξισμός μέσα στις ανασφάλειες. «Η πολιτική είναι στην φύση της αφηρημένη. Σ' κίρνα είναι μόνο η κοινωνία που αντιπροσωπεύεται πολιτικά. Συγκεκριμένα είναι το εργάσιμο, το σχολείο, η εκμετάλλευση η πτώση, η εξέγερση, η απάλη, η αντιστοιχία, η αντιστοιχία». «Κοινωνικό κίνημα και πανεπιστήμιο» από το «Ελληνικό πανεπιστήμιο, φοιτητικό κίνημα 1983» εκδόσεις Α. Σωκράτης.

2) Ο όρος «μοναδική αστική τάξη» χρησιμοποιείται μέσα στα πλαίσια της λαβής της τάξης για την ύπαρξη κρατικομοναρχικού καπιταλισμού στην Ελλάδα.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΣΤΙΒΟΥ Μια φέεστα του αντιαθλητισμού

«Είμαι ο καλύτερος και το απέδειξα» δήλωσε ο Καναδός Μπεν Τζόνσον μετά την νίκη του στα 100 μ. αναφερόμενος στον αντίπαλό του, τον Αμερικανό Καρλ Λιούις, ενώ κατακτάει ένα νέο ρεκόρ. Αυτό χαρακτηρίζει τον τόνο του 2ου Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Στίβου που διεξάχθηκε τελευταία στο «Ολύμπικο» της Ρώμης.

Ο σημερινός αθλητισμός εμφανίζεται σαν μια μεγάλη βιομηχανία «τεράτων», παράγει ένα εμπόρεμα, τον αθλητή, ιδιαίτερα ενδοσφύρον, γιατί δημιουργεί το φαινόμενο που λέγεται θέαμα. Εξυπηρετεί ταυτόχρονα πολλές σκοπιμότητες, χρήσιμες για το καπιταλιστικό σύστημα: Προβάλλει τη «δύναμη» ορισμένων κρατών σ' ένα ξεφρενο ανταγωνισμό μεταξύ τους. Προσπαθεί με την ταύτιση του αθλητή ή της αθλητικής ομάδας με το κράτος, να αναπτύξει στις λαϊκές μάσες των διαφόρων χωρών τον σοβινισμό. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ανατολική Γερμανία στην οποία «παράγονται» μαζικά υπεραθλητές που παρουσιάζονται σαν το νέο είδος ανθρώπου.

Μέσα σε λίγα χρόνια καταχτούνται ρεκόρ που ακόμα και οι ειδικοί επιστήμονες τα χαρακτηρίζουν αδύνατα να πραγματοποιηθούν. Ποιο είναι όμως «το μυστικό» που εξηγεί αυτό το φαινόμενο που με επιμέλεια γίνεται προσπάθεια να κρυφτεί;

Το «μυστικό» αυτό δεν είναι απολύτως μια πραγματική ψυχολογική ωριμότητα αιτών των αθλητών. Για να γίνει αυτό χρειάζονται λαοί γυμνασμένοι που ζουν σε συνθήκες χωρίς εκμετάλλευση σκίρνα να κρατάνε τη ζωή στα χέρια τους. Από αυτούς τους γυμνασμένους λαούς μερικοί θα είχαν ιδιαίτερες αθλητικές ικανότητες, οι οποίες θα έβγαιναν όμως μ' ένα φυσιολογικό τρόπο. Ποιοι είναι όμως οι σημερινοί αθλητές; Είναι οι λιγότεροι, οι εκλεκτοί σε μια μάσα αγύμναστων ανθρώπων, οι οποίοι μοιάζουν πιο πολύ με κοτόπουλα σε κίρνα εκτροφής ζώων όπου στην πραγματικότητα «φουσκώνονται» μ' ένα αφιστικό τρόπο. Το ντοπαρισμα έχει γίνει συνηθισμένο φαινόμενο. Οι αθλητές υποβάλλονται σε εξαντλητικές προπονήσεις, έχουν προηγουμένως εμπόρεμα, έχουν αλλοτριωθεί πλήρως. Έτσι εξηγούνται και οι συχνά τραυματισμοί αιτών των αθλητών από την υπερπροσπάθεια, ακίρνα γιατί έχει χαθεί η σωματική τους ισορροπία, χωρίς να σιχνηταμ βέβαια για τα προβλήματα υγείας που θα αντιμετώπισουν αργότερα λόγω του υπερβολικού προσαρμοσμού του οργανισμού τους. Τέτοιο τραυματισμό συμβαίνει ν' λίγο πολύ σε όλους τους λεγόμενους υψηλού επιπέδου αθλητές. Συνέβη τελευταία π.χ. στην ίδια την Κωνσταντινούπολη. Μια από τις μεγαλύτερες εκρήξεις του παγκόσμιου πρωταθλήματος ήταν ο αποκλεισμός του παγκοσμίου πρωταθλητή των ΗΠΑ στα 100 μ. Μαρκ Πούδερσπον. Μαθαίνουμε ότι έχει ένα πρόβλημα στο πόδι του. Η Βρετανίδα ακονίστρια Φαίμα Γιουίμπρεντ υποφέρει από ένα τραυματισμό. Ο Δυτικογερμανός Ζίγκι Βεντ έχει μια φλεγμονή στον αστράγαλο του δεξίου του ποδιού και δεν μπορούσε να φέρσει ούτε παπούτσι. Έτσι εξηγεί τους αγώνες από την τηλεόραση.

Όταν ο ένας εκφωνητής που μετράει στην ελληνική τηλεόραση τον τελικό των 100 μέτρων παρατήρησε πως ο Τζόνσον δεν έδωσε το χέρι του στον Λιούις, ο επικεφαλής των εκφωνητών Διακογιάννης τον επέπληξε λέγοντας ότι, το τι κάνει ο Τζόνσον είναι δικαίωμα του. Είναι δικαίωμα δηλαδή του παραφουσκωμένου ρεκόρντμαν να είναι ένας προκλητικός παλιογαρκατής.

Εξίσου αξιοσημείωτες απ' αυτή την άποψη είναι οι δηλώσεις του Μαρκοβίτου Αουίτα, κάτοχου τεσσάρων παγκοσμίων ρεκόρ στο στίβο, ο οποίος, (λόγω τραυματισμού θα έτρεγε μόνο στα 5.000 μ.), δήλωσε: «Θα σας δείξω εγώ ποιος είναι ο βασιλιάς του παγκοσμίου πρωταθλήματος» αναφερόμενος προφανώς στον Τζόνσον. Παλιά είχε αφήσει το ποδόσφαιρο για το στίβο γιατί προτιμούσε την ομιλική από την ομιλική δόξα! Επίσης σε μια ερώτηση δημοσιογράφου αναφερόμενος στους αντιπάλους, του είπε: «Δεν μ' ενδιαφέρει ποιος θα τερματίσει δεύτερος. Όλοι δεύτεροι είναι».

Αυτός ο αστικός τύπος αθλητισμός είναι σήμερα κίρναρχος. Δεν είναι όμως ο μοναδικός. Στις γειτονικές στα σχολεία, σε ερασιτεχνικό επίπεδο κάθε άθλημα αποκτά την υγιεινότερη του διάσταση αν και εκεί ακόμα σ' ένα βαθμό είναι δηλητηρητικό από τις αναθυμιάσεις του αστικού αθλητισμού και της αστικής κοινωνίας γενικότερα. Στα γήπεδα αυτά στα γυμναστήρια αυτά καταπορεύονται με χρέματα και κοινωνική ανάφραση Φυσικά συχνά αυτοί οι αθλητές που ζουν σ' αυτές τις συνθήκες της ολόπλευρης αλλοτρίωσης αποχάνε τον ποιο αισχρό ατομικισμό καθώς σκληρά ανταγωνίζονται τους άλλους αθλητές. Αξιοσημείωτο είναι το επιδεικτικό σνομπάρισμα του Τζόνσον μετά την νίκη του όταν ο Λιούις προσπά-

Ποιο είναι όμως το ανάλλαγμα για όλα αυτά; Τα σωματικά τους προβλήματα, οι αρρώστιες τους, αντανάκλαται με χρέματα και κοινωνική ανάφραση. Φυσικά συχνά αυτοί οι αθλητές που ζουν σ' αυτές τις συνθήκες της ολόπλευρης αλλοτρίωσης αποχάνε τον ποιο αισχρό ατομικισμό καθώς σκληρά ανταγωνίζονται τους άλλους αθλητές. Αξιοσημείωτο είναι το επιδεικτικό σνομπάρισμα του Τζόνσον μετά την νίκη του όταν ο Λιούις προσπά-

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Αλλά ακόμα κι αν δεν συμποταμίζονται από τον Παπανδρέου ο πρώτος στόχος του Σημίτη θα εκπληρωνόταν με έναν τρόπο που θα έφερνε άλλου είδους συμφορές στη χώρα μας.

Πρώτον: Η χώρα μας θα γινόταν κύρια από επιχειρήσεις που εθνικιστικού μπερζαλισμού που θα εξασφαλίζουν για πάρα πολλά χρόνια μια Ελλάδα βαθιά και ίσως αθεράπευτα εξαρτημένη από αυτό το κεφάλαιο. Αυτό θα σήμαινε και δυναμισμό της πολιτικής εξάρτησης. Έτσι κι αλλιώς όμως θα επρόκειτο για μια οργανική εξάρτηση που είναι η βαθύτερη και γίνεται. Το ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο είναι επενδύει στις χώρες του τρίτου κόσμου επενδύει στην εισαγωγή βιομηχανία. Κρατάει δηλαδή την βιομηχανοκατασκευή και την τεχνολογία αιχμής για τον καιρό της και στέλνει έξω της ελαστική βιομηχανία ειδών κατανάλωσης που έχει μικρό σχετικά πάγιο κεφάλαιο και μεγάλο ποσοστό δυνάμεις εργασίας για να αξιοποιήσει έτσι τα φτηνά εργατικά μεροκάματα της λιγότερο αναπτυγμένης και εξαρτημένης χώρας. Μ' αυτή την έννοια και η ντόπια αστική τάξη αν επένδυει πάλι στην εισαγωγή βιομηχανία θα επένδυει πράγμα αλλιώσει που αλλιώσει είναι και μέχρι τα τώρα στις περισσότερες περιπτώσεις.

Βέβαια το ξένο κεφάλαιο και ένα αντιδραστικό τμήμα της ντόπιας αστικής τάξης που έχει δεσμοί με το ξένο κεφάλαιο δεν θα παρέλειπε όπως ήδη τόχει κάνει, να επενδύει και στην εξορμητική βιομηχανία καταστρώνοντας έτσι σε χαμηλές τιμές τον φυσικό πλούτο της χώρας μας.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Μήπως όμως ο Σημίτης συνειδητοποιεί από την Ν.Δ. πραγματοποιήσει το δεύτερο στόχο του;

Όχι! Κάποια σταθεροποίηση ή και μείωση του ρυθμού αύξησης του εξωτερικού χρέους αποτελείται πραγματικό στην εξωτερικά μεγάλη πίεση των τιμών του πετρελαίου στην διεθνή αγορά πράγμα που η Ν.Δ. δεν παραλείπει να επισημαίνει. Όσο για το δημόσιο χρέος, αυτό επίσης ελάχιστα έχει μειωθεί, το ίδιο και ο πληθωρισμός.

Το χειρότερο είναι ότι αυτός ο δεύτερος στόχος αντιπροσωπεύει μια καταστροφή για τις παραγωγικές δυνάμεις, χωρίς από την καταστροφή των μεσθών. Η μείωση της κατανάλωσης των τελευταίων μειώνει την κατανάλωση βιομηχανικών και αγροτικών ειδών πρώτης ανάγκης που κυρια παράγονται από την ντόπια βιομηχανία για τις ανάγκες της εσωτερικής αγοράς. Χτυπιέται δηλαδή η ντόπια βιομηχανία και βιοτεχνία και παραπαίει η εσωτερική αγορά που είναι η μόνη σταθερή βάση ανάπτυξης του καπιταλισμού σε μια χώρα.

Από την άλλη μεριά η «σταθεροποιητική πολιτική» ενόψει τούτων προλεταρίων δεν περιορίζει την οικονομική ζήτηση δηλαδή την οικονομική κατανάλωση γιατί ενοησε την μεσαία και την μικρή αστική τάξη, στην πόλη και στο χωριό καθώς και την γραφειοκρατική αστική τάξη, που είχαν τις αποδοχές τους και τα κέρδη τους να μεγαλώνουν μέσα από ένα τέτοιο κατέβασμα των μεθών. Όμως αυτές οι τάξεις και τα στρώματα τάξεων που

δεν θυγάζουν από την εισοδηματική πολιτική εννο-ελαχιστο επενδύουν όπως είπαμε πριν, καταναλώνουν μέσω πολιτικής που περιμετρώ βαθιά ερχονται από το εξωτερικό.

Σ' αυτά τα είδη αντίθετα εκδηλώθηκε μια ταπεινή κατανομή πρόσφατα στην οικονομική ιστορία και το φαινόμενο αξιόλογο, πράγμα που μόνον σε σχετικά αίσθηση των εισαγωγών σ' αυτό τον τομέα. Η συνολική στασιμότητα στις εισαγωγές (πλην πετρελαίου) οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι επειδή μειώθηκαν οι επενδύσεις μειώθηκε αιτούματα και ο όγκος των εισαγωγών παραγωγικών μέσων, δηλαδή μηχανών και πρώτων υλών.

Ταυτόχρονα το δημοσιονομικό χρέος, δηλαδή το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού, μεγάλωσε, γιατί παρά όλα τα γυμνάσματα των μεθών των κρατικών υπαλλήλων το δαύωμα της γραφειοκρατίας (κρατικής, κοινοτικής και συνδικαλιστικής) και της διαφθοράς της, αυξήθηκε τεράστιο βόθρο τις κρατικές δαπάνες. Αιτήν την τάση την βοήθησε αποφασιστικά και η συνθηκολογία για την λιτότητα όλα καλλίτερη υπεργραμμάτιστη δεν μπορεί να βρει η αστική τάξη.

Ταυτόχρονα εκεί που η κομμουνική του γραφειοκρατία έχει ήδη την οικονομική «εξουσία» (Δημοί, Διοίκηση, Κομματικές επιχειρήσεις) η οικειότητά του μελέτη και το στέλεχος έχουν την ιδιότητα του κλασικού καπιταλιστή (δηλαδή οι φασίστες ΚΚΕ, μικροί και μεσαίοι εργοδότες) το κόμμα αυτό είναι αδίσταχτος εφαρμοστής της πολιτικής της πεινας.

Η Ν.Δ. ΖΗΤΑΕΙ ΣΥΝΕΠΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΗΜΙΤΗ

Η Ν.Δ. που θέλει να γίνει ο συνεχής Σημίτης, ή αλλιώς το συνεχές φιλοσοσιαλιστικό καλλίτερο λιγότερο ροσοφόρο ΠΑΣΟΚ, εξοπλίζει με όρους ενάντια στην συνείδηση χωρίς να μπορεί βέβαια εκ' αιτίας της πολιτικής της τωώρα να εντοπίσει τις αιτίες της.

Το κίριο στην πολεμική της είναι ο αντικρατισμός της. Η Ν.Δ. έχει κατακτηθεί στα λόγια που αντι-κρατική κι από τους αναρχικούς. Εκεί μόνο διαφέρει από τον Σημίτη, αλλά και από κάθε λογικό άνθρωπο.

Το κενό της, για ελάχιστο κράτος στην Ελλάδα σημαίνει ότι όσο τη μια ανοίγει τις στοιχειώδεις αναγκαιότητες της ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, και από την άλλη ότι βιάζεται να στεγαστεί και να υποδοχθεί κάτω από την κληρονομία του δικτατορικού ιμπεριαλισμού. Ο Μητσοτάκης δήλωσε καθαρά ότι η πολιτική του θα είναι ένα τεράστιο σοκ για την ελληνική οικονομία στην οποία αν αντί-ξενον όσοι μπορούν. Δηλαδή, λέει εμπρός, το ευρωπαϊκό μονοπώλιο και ένας κοινοτόπος από μικρές εξαρτημένες επιχειρήσεις (το τελευταίο το παραδόχθηκε κι ο ίδιος διαλαλέντας καθαρά, όπως κάνει τελευταία και μια «οικονομολογία» του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής την Β. Παπανδρέου, ότι μόνο οι μικρές επιχειρήσεις είναι υποδοτικές).

Είναι αλήθεια ότι η Ν.Δ. έχει αρχίσει να διακρίνει το ποσο αρρωστημένη είναι η κρατική γραφειοκρατία στην Ελλάδα, αλλά κάνει πως δεν ξέρει ότι η ίδια η Ν.Δ. είναι από παράδοση και ιδεολογία δικό της παιδί. Όπως άλλωστε το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής αστικής τάξης.

Όσο λοιπόν η πολιτική Σημίτη, ούτε η πολιτική της Ν.Δ. εξασφαλίζουν κάποια «πεινα με ελπίδα».

Αυτό το έδαφος του φασίστες ΚΚΕ που μπορεί να δραστηριοποιείται απίρρητα καθώς καταγγέλλει την πολιτική αυτή σαν δειλιά.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΨΕΥ-ΤΟΚΚΕ

Ξέρει να κερδίζει από τις αδυναμίες των αντιπάλων του ιδιαίτερα από το γεγονός ότι αυτό δεν έχει τεθνη διαχείρισης του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτό έχει αυθεντική διαχείρισης των συμφερόντων του ροσοφικού καπιταλισμού δηλαδή του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Αυτό θα διαχειριστεί τον ελληνικό καπιταλισμό μόνο αν για κακή μας τύχη πάρει την πολιτική εξουσία. Αλλά για να πάρει την πολιτική εξουσία θα πρέπει να δείξει στην πράξη την ταξική του συνέπεια απέναντι στην υποδοχή αστική τάξη. Και την δείχνει με το παραπάνω. Τα λόγια του είναι γεμάτα οργή για την λιτότητα όλα καλλίτερη υπεργραμμάτιστη δεν μπορεί να βρει η αστική τάξη.

Ταυτόχρονα εκεί που η κομμουνική του γραφειοκρατία έχει ήδη την οικονομική «εξουσία» (Δημοί, Διοίκηση, Κομματικές επιχειρήσεις) η οικειότητά του μελέτη και το στέλεχος έχουν την ιδιότητα του κλασικού καπιταλιστή (δηλαδή οι φασίστες ΚΚΕ, μικροί και μεσαίοι εργοδότες) το κόμμα αυτό είναι αδίσταχτος εφαρμοστής της πολιτικής της πεινας.

Αιτή είναι υπέρ μια μικρή εμπεριστατημένη προειδοποίηση γιατί και η ίδια του η οικονομική του θεωρία και τα συνθήματά του αντικαταχύνουν πραγματικά δόγματα που πραγματικές προθέσεις αυτού του ακροδεξιού κόμματος που εξιστάται μια μεγάλη μάσα υστερόνων, λαϊκών ανθρώπων.

Το ψευτοΚΚΕ δεν έχει σαν πρώτο σύνθημα του τις ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ, αλλά τον έλεγο των τιμών των καταναλωτικών αγαθών, δηλαδή την μείωση των κερδών ιδιαίτερα του ιδιωτικού κεφαλαίου. Μόνο μ' ένα σκοπό να το συντριψει και να το υποχρεώσει σε κρατικοποίηση. Το ψευτοΚΚΕ δεν καταγγέλλει τον κρατικό καπιταλισμό σαν καπιταλισμό. Θέλει ίσα-ίσα δυνάμει του κράτους και μέγιστα της κρατικής γραφειοκρατίας για να μπορεί μέσα από αι την την γραφειοκρατία, δηλαδή μέσα από την πολιτική εξουσία να πάρει και την οικονομική εξουσία. Ακριβώς γι' αυτό και το δεύτερο του σύνθημα στο επίπεδο της συνδικαλιστικής διεκδίκησης είναι η συμμετοχή των εργατών. Αυτό σημαίνει συμμετοχή από τα τώρα της συνδικαλιστικής του γραφειοκρατίας στην οικονομική διαχείριση των μεγάλων κρατικοκαπιταλιστικών επιχειρήσεων.

Όμως υπάρχει κάτι βαθύτερο στην οικονομική θεωρία του ψευτοΚΚΕ που το κάνει να ταυτίζεται με τις άλλες αστικές δυνάμεις, μια θεωρία, που αποδέχονται βέβαια και οι δήθεν αριστερότεροι φιλοροσοφικοί φράξες του ΠΑΣΟΚ.

Πρόκειται για την υποστήριξη από την πλευρά του της θεωρίας για την αναδιάρθρωση του διεθνούς καταμερισμού εργασίας και της αναγκαιότητας της ανταγωνιστικότητας στη διεθνή αγορά.

Το ψευτοΚΚΕ όσες και η υπόλοιπη αστική τάξη δεν υπερασπίζεται τον προστατευτισμό και την προτεραιότητα στην ανάπτυξη της βαρειάς βιομηχανίας και ειδικά της βαρειάς μηχανοκατασκευής καθώς και εσωτερικής αγοράς. Η διαφορά του με τους άλλους βρίσκεται στο ότι θέλει την Ελλάδα όχι στα χέρια του δικτικού ιμπεριαλισμού, αλλά του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Το ψευτοΚΚΕ δεν θέλει βαρειά μηχανοκατασκευαστική βιομηχανία για την Ελλάδα, αλλά την θέλει μια εξαρτημένη μισοβιομηχανική μισοαγροτική χώρα.

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΠΑΡΟΝΟΜΑΣΤΗΣ ΟΛΩΝ

Εκεί είναι ο κοινός παρονομαστής στη θεωρία του Σημίτη του Παπανδρέου, της Ν.Δ. και του ψευτοΚΚΕ. Η πολιτική της πεινας είναι η κοινή πρακτική στάση της ελληνικής αστικής τάξης απέναντι στους εργατές και υπάλληλους, μέσα στα πλαίσια της υποταγής της χώρας μας στις απαιτήσεις της διεθνούς ιμπεριαλιστικής και σοσιαλϊμπεριαλιστικής αγοράς.

Όσο πιο πολύ δεχτούν οι μισθωτοί να μειωθούν τα μεροκάματα τους, τόσο πιο πολύ αυτοί και ολόκληρη η χώρα θα υποταχθούν στον ιμπεριαλισμό, τόσο πιο πολύ θα βοηθήσουν την ίδια την αστική τάξη να παίξει το ανατημένο ρόλο της του μεπιπράτη, τόσο πιο πολύ θα της ανοίξουν την όρεξη για μεγαλύτερη εκμετάλλεση και καταπίεση.

Η ωίηση του μεροκαματιού κλείνει το δρόμο στην αστική τάξη να ακολουθήσει την πολιτική του επενδύσεων σε επιχειρήσεις με υψηλή οργανική σύνθεση δηλαδή στην ελαστική βιομηχανία, συγκρίζει τις προστάσεις να περιοριστεί η εσωτερική αγορά σε όφελος μιας κυρία εξισχυμένης βιομηχανίας. Βάζει έτσι σε πρώτη γραμμή το καθήκον μιας εθνικής βιομηχανικής ανάπτυξης, που σαν μια βασική της προϋπόθεση έχει, όπως για κάθε μισοαναπτυγμένη χώρα, τον προστατευτισμό που σημαίνει την άμεση εξοδω από την ΕΟΚ.

Ταυτόχρονα η αύξηση του μεροκαματιού ανοίγει το δρόμο και στη συγκέντρωση του κεφαλαίου από μια άλλη άποψη. Σήμερα μπορεί ο κάθηνος εκμεταλλεύεται με έναν ή δυο εργατές να στήσει το μαγαζί του, να ακολουθεί τις πιο καθυστερημένες μέθοδες και να πλοητεί χωρίς στην άγρια και δίχως οικό εκμεταλλεύεται τον ανεπάρκτιστον αυτόν ανθρώπων.

Το ίδιο συμβαίνει και με την ανακνη, τεμπέλικη και πηγμένη στις μέρες, μεσαία και ανώτερη κρατική γραφειοκρατία, που μισοδείξει κι αυτή με τη σειρά της κάθε πρόοδο στην παραγωγή. Όσο οι εργάτες εξισχυμένοι τόσο περισσότεροι φαίνονται για αυτά τα παράσιτα, τόσο πιο πολύ διανομούν η γραφειοκρατική βόλτα.

Όχι, δεν υπάρχει ούτε ένα γραμμάριο ζήμας στην αύξηση του μεροκαματιού. Αντίθετα πέρα απ' όσα είπαμε δηλαδή από τις συγκεκριμένες ζωσόντες οικονομικές επιπτώσεις που θα έχει η αύξηση του μεροκαματιού μέσα στις συνθήκες του καπιταλισμού υπάρχει ένα ακόμα πιο μεγάλο διπλο κέρδος για την εργατική τάξη.

Πρώτο, η οικονομική της αναδιοργάνωση, καθώς θα της εξασφαλίζει καλύτερο, υλικό συνθήκες και περισσότερο χρόνο για την πολιτική, τον συνδικαλισμό και τον πολιτισμό, θα την βοηθήσει να οργανώσει πιο γρήγορα οι υποκινητικές συνθήκες για την κοινωνική αλλαγή. Δεύτερο, ο ίδιος ο αγώνας με το συγκεκριμένο, βαθιά ενωτικό, και αυτοί οι αγώνες της αίσθησης θα ξεκαθαρίσει πολύ γρηγορότερα από οτιδήποτε άλλο τη γραμμή που χωρίζει τους εργατές από τον ταξικό εχθρό θα τους φέρει αντιμετώπισης γρήγορα μ' όλη την πολυμέτρη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και θα τους ανεβάσει στο ύψος της τάξης για τον εαυτό της, στο ύψος της διεκδίκησης της πολιτικής εξουσίας, στο ύψος της ηγερτικής τάξης ενός έθνους που κινδυνεύει με την πείνα και την απάθεια, να πέσει στο φασισμό και στον πόλεμο. Στο ύψος της μοναδικής πραγματικής διεξόδου για τη χώρα της σοσιαλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης.

Όλα πρέπει να τα δούμε, όλοι οι κομμουνιστές, οι πραγματικοί δημοκράτες, κάθε προοδευτικός άνθρωπος, κάθε εργατής κάθε μισθωτός κάθε φτωχός αιτής της χώρας στον αγώνα για το μεροκάματο. ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ - ΑΥΞΗΣΕΙΣ αυτό είναι το κεντρικό σύνθημα της περιόδου που διανύουμε.

ΕΣΥ ΚΑΙ ΙΚΑ

Βρώμικο παιχνίδι πίσω από τις πλάτες του λαού

Τις τελευταίες μέρες το πανελλήνιο έγινε μάρτυρας του κομικού - τραγικού κακού θεατρικού έργου, που φέρει τον τίτλο: «ΕΣΥ ΚΑΙ ΙΚΑ».

Μιλώ για κακό θεατρικό έργο, γιατί είδαμε τόσες υποκρισίες κι ασύστολα ψέματα, που ούτε και ο τελευταίος ερασιτέχνης ηθοποιός ενός περιπλανώμενου «μπούλουκου» δεν θα απέιδε τόσο άσχημα.

Μιλώ επίσης για κομικό - τραγωδία, γιατί απ' τη μία η όλη υπόθεση, γιδωμένη απ' την πλευρά της σπαζίζουσας πλέον ψυχαγωγίας του λαού, είναι για γέλια, αλλά απ' την άλλη αυτή η ίδια υπόθεση φέρνει κατάφορη θλίψη για την ακόμα μεγαλύτερη δυστυχία, μείζηση και αθλιότητα που επιφυλάσσει το μέλλον για την υγεία του λαού.

Το σενάριο σε συνταμία έχει ως εξής: Ο Μαγκάκης θέλει να ανταλλάξει το ΙΚΑ στο ΕΣΥ, αλλά και ο Καστανέβας επιθυμεί το ίδιο. Η διαφορά τους περιορίζεται στα τεχνοκρατικά μέτρα για την πορεία της ένταξης. Και αυτό το από κάθε άποψη δειτερόν ζήτημα αναγύεται σε πρωτεύον και μάλιστα τόσο υλισσιακό, που οδηγεί σε ρήξη και παραίτηση του Καστανέβα! Το Καστανέβα, που αναγύεται το δειτερόν σε προσταρτικό και υλισσιακό και σινάμα που αναγορεύεται σε καταζυμωμένο, πεπυγμένο και πολύτιμο στέλεχος για το ΠΑΣΟΚ!!! Η όλη αντίφαση και το περιεργό του προβλήματος δημιουργεί ύπνους και στον πιο αναπονήστο και αυτό γιατί κρίβεται με επιμέλεια η αλήθεια και τα πραγματικά γεγονότα.

Ο Μαγκάκης ανήκει στην κυβερνητική αριστερά - ευρωπαϊκή ομάδα και ο Καστανέβας στην υστεροαριστερή φιλο - ροσοφική ομάδα του.

ΠΑΣΟΚ Όλες οι αντιθέσεις και αντιπαράθετες έννοιες και εκτός ΠΑΣΟΚ από αυτό το σημείο πηγάδων και σ' αυτό το πλαίσιο διαδραματίζονται.

Το «ριζίμο» του Καστανέβα είναι εικονικό. Ο Α. Παπανδρέου στην ουσία δεν «έρριξε» την Καστανέβα. Γιατί να τον «ρίξει» αφού ο ίδιος, ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ είναι στην ουσία ο πρωτοδότης και εγκέφαλος της φιλο - ροσοφικής ομάδας. Ο Καστανέβας παραίτηται και ο Παπανδρέου αποδέχεται, δηλαδή στην ουσία εξαπατώντας τον Καστανέβα και τον σώζει απ' τη μεγάλη επερχόμενη κυκλοπίαση. Η συνταγή είναι απλοευγιστή. Είναι η γνωστή «συνταγή Λαλιώτη»: Ο καλός εργατικός κι αριστερός τραγείται απ' τον κακό, άσχημο και δεξιό πλούσιο. Μόνο που αντί για Λαλιώτη έχουμε Καστανέβα και αντί για Κοιτσάγορα έχουμε Μαγκάκη. Η κίνηση αυτή εξισχυρήσει πολλούς στόχους.

Το στόχος του ΙΚΑ και ΕΣΥ επομένως αποκλειστικά ο φιλοροσοφικός Μαγκάκης. Ο Καστανέβας ταυτόχρονα «γρυσώνει το γάπι», που το καταπίνει λαίμαργα η φιλο - ευρωπαϊκή ομάδα, θεωρώντας νίκη της μια «επιρροή νίκη», που της δίνει τα χέρια για να μην μπορεί να εκφέρει ούτε την παραμικρή αθία διασπάρσκει στην σχεδίαζόμενη κατάληξη της εξουσίας απ' το μπλόκ της νέας δεξιάς (ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ - Ε.Α.Ρ.).

Στόχος είναι να γίνει η νέα κρατικό - γραφειοκρατική αστική τάξη το μόνο και αδιαρτηνική του αφεντικού του Ε.Σ.Υ. και της υγείας του λαού, μέσα απ' το συρταγκάλισμα του αστικού κράτους.

Γι' αυτό και δεν διαφωνούν επί της ουσίας ο Μαγκάκης με τον Καστανέβα. Και οι δύο τους, επημερύνουν την ολοκλήρωση του κρατικού ελέγχου στο σύστημα πυροχής ύψους. Τότε όμως κάποιος να αναρωτηθεί: «Το ΙΚΑ δεν είναι και τώρα —εκτός ΕΣΥ— κάτω από κρατική έλεγχο». Η απάντηση είναι Ναι, αλλά αλλο να υπάρχουν διαφορά κρατικά «μονοπώλια», που ο εργαζόμενος λαός μπορεί να αξιοποιήσει τις αντιθέσεις τους σε όφελος του και άλλο να υπάρχει ένα συγκεντρωποιημένο κρατικό «μονοπώλιο» υγείας, που να αποδίδει τους θανάτους απ' τον καύσιμα μόνο στα ταμεία και στο ότι «δεν πήγαμε στην εξοχή», ενώ εκείνο να βγαίνει «λαδί».

Μια δεκάρα τραχιστή δεν δίνουν όλοι αυτοί για την υγεία του λαού. Αυτός θα συνεχίσει να ζει με τη φτώχεια, την ασάμηνελλα, την θερμοπληξία του καύσιμα και θύμα σε κάθε «σεισμό, λιμό, λοιμό και καταποντισμό».

Ο ελληνικός λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα από κανέναν τους. Καθημερινά όλοι και περισσότερο δημιουργούνται οι συνθήκες, που στρεμμένες στις δικές του δυνάμεις, θα οικοδομηθεί το δικό του κόμμα. Το νέο τύπο κόμμα της εργατικής τάξης, συμπικνωμένο εγκέφαλο της γνώσης και της σοφίας, αλλά και ασάμηνελλο για το γκρέμισμα της σαπίλας και την οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΣΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΝΔΟΒΑΛΚΑΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Αυτή χαρακτηρίζεται από:

α) Την διαμορφωση στρατιωτικής συμμαχίας Ελλάδα - Βουλγαρία. Αυτό φάνηκε με το ταξίδι Παπανδρέου στη Σόφια τον προηγούμενο Μάρτη, κατά την διάρκεια της ελληνιστοκρατικής κρίσης και με το πρόσφατο ταξίδι Παπανδρέου στη Σόφια.

β) Με την όλο και μεγαλύτερη διδωλογικό - πολιτική προσέγγιση Αλβανίας - Ρωσίας όπως αυτή φάνηκε ιδιαίτερα μέσα από το 9ο Συνέδριο του κομμουνιστικού Εργατικού Αλβανίας. Εκεί εγκαταλείπει η θέση που υπήρχε προηγουμένως (7ο Συνέδριο) ότι οι ΗΠΑ και η Ρωσία είναι εχθροί επικίνδυνος εχθροί της ανεξαρτησίας και υιοθετείται η θέση ότι «ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αντιπροσωπεύει σήμερα την πιο επικίνδυνη δύναμη της εποχής μας την κριότερη απειλή του αστικού συστήματος, το παγκόσμιο κέντρο της διεθνούς αντίδρασης». Αυτή η θέση διατηρείται παρά τις ηττες και υποχωρήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και τις νίκες του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι το συνέδριο αυτό το γαϊρήσε το «Κ-ΚΣΕ».

γ) Την αντίθεση της Γιουγκοσλαβίας απέναντι στο σοσιαλϊμπεριαλισμό σε πολιτικό επίπεδο.

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω το μόνο βαθύ και ουσιαστικό εμπόδιο στην κλιμάκωση των Ρώσων στα Βαλκάνια είναι η Γιουγκοσλαβία. Για να εξελιχθούν από το εμπόδιο η να το εξασθενίσουν, εκμεταλλεύονται μια ιδιαίτερη κατάσταση που επικρατεί στα Βαλκάνια και ιδιαίτερα στην Γιουγκοσλαβία, τις μειονότητες. Μειονότητες βέβαια άλλων βαλκανικών χωρών υπάρχουν σε κάθε χώρα της Βαλκανικής. Έτσι ανάμεσα στις χώρες αυτές εκδηλώνονται συχνά έντονες αντιθέσεις με αυτή την άποψη και πούχουν σε βάση τον εθνικό σοβινισμό της κάθε μιας.

Ανάμεσα στη Βουλγαρία και τη Γιουγκοσλαβία υπάρχει αντίθεση που αφορά τα σύνορα του Μακεδονικού έθνους, όπως αυτά διαμορφώθηκαν με την Συνθήκη του Αντίο Στεφάνου. Τι συνέθηκε αυτή δεν αναγνωρίζεται η Βουλγαρία.

Ανάμεσα στην Ελλάδα και τη

Γιουγκοσλαβία, αντίθεση που αφορά την αλβανομακεδονική μειονότητα. Συγκεκριμένα η ελληνική αστική τάξη αγνοεί προκλητικά και αρνείται την ύπαρξη Μακεδονικής μειονότητας αλλά και συνολικά του Μακεδονικού έθνους. Πράγμα που σημαίνει ότι ουσιαστικά δεν αναγνωρίζει την Μακεδονία της Γιουγκοσλαβίας σαν ξεχωριστό εθνοπαρτσο έθνος. Η θέση της κυβέρνησης των Σκοπίων είναι ότι θα πρέπει το πρόβλημα αυτό να λυθεί με διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις δύο πλευρές θεωρώντας τους εξισμενη αυτή την αντίθεση και ζητώντας την άμεση λύση της. Η υποστηρικτική κυβέρνηση της Γιουγκοσλαβίας (δηλ. η επίσημη Γιουγκοσλαβία) αναγνωρίζει το πρόβλημα, προτείνει την ίδια λύση (συνομιλίες) αλλά δεν τον δίνει την ίδια βαρύτητα (αναγνώριση της Μακεδονικής μειονότητας).

Ανάμεσα στην Αλβανία και Γιουγκοσλαβία, αντίθεση που αφορά την Αλβανική μειονότητα της Γιουγκοσλαβίας στην περιοχή του Κοσόβου. Αυτή η αντίθεση έχει πάρει κατά καιρούς εξαιρετικά μορφές (αιματηρά επεισόδια κ.λπ.). Ανάμεσα στην Αλβανία και την Ελλάδα, αντίθεση που αφορά την Αλβανική μειονότητα στην νότια Αλβανία. Η αντίθεση αυτή είχε να κάνει και με το σοβινισμό, μεγάλου εθνικισμού και αντικομμουνισμό της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτά βέβαια υπάρχουν και τώρα αλλά έχουν στραφεί προς άλλη κατεύθυνση.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

α) Εσωτερική κατάσταση. Σύμφωνα με στοιχεία της Διεθνούς Αμνηστίας, το καθεστώς της Αλβανίας έχει εξαπολύσει αγρία καταπίεση στο εσωτερικό της χώρας, απαγορεύοντας με νόμο την έκφραση της λατρείας και αίσθησης τιμωρίας στους παραβάτες. Αν είναι δυνατόν σοσιαλιστικό επιτίθεται κράτος να επιβάλλει απαγόρευση της θρησκευτικής πίστης. Ακόμη καταπατάει στοιχειώδη δικαιώματα των πιστών κατά την ανάκριση, δικη, φιλακίση. Αναφέρονται οι απεινώριτες συνθήκες κρατήσεων στις φυλακές. Και επειδή πολλοί δραπέτευαν σε άλλες χώρες (ιδίως

στην Ελλάδα) τα αντίκτυπα στην οικογένεια και τους συγγενείς του δραπέτη είναι σημαντισμένο φαινόμενο.

β) Σχέσεις με Ελλάδα.

Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση οι σχέσεις Ελλάδας - Αλβανίας άρχισαν ανά - ανά να εξομαλύνονται (Υπογραφή 3 διακρατικών συμφωνιών το '84, άνοιγμα των συνόρων το '85, ανταλλαγή επισκεπτικών κ.λπ.). Από την άλλη στασιάζει σιγά - σιγά το ενδιαφέρον της Ελλάδας για την Ελληνική μειονότητα στην Αλβανία.

Η ΑΡΣΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ

Στο παραπάνω λοιπόν πλαίσιο παίρνεται η απόφαση για άρση του εμπόλεμου με την Αλβανία από τη κυβέρνηση. Η απόφαση αυτή σκάνθησε ιδιαίτερα αντιδράσεις, κρισιές από σκοπιανούς φασιστικούς κύκλους, από συνθήματα στους τοίχους μέχρι και απειλές για «ενοπλο αγώνα!» (συνέντευξη της κεντρικής επιτροπής βορειοηπειρωτικού αγώνα και της πανηπειρωτικής ομοσπονδίας Αμερικής - Καναδά, Αυστραλίας, «ΤΑ ΝΕΑ 19.8.7»).

Καταρχήν θα πρέπει να σημειωθεί η άρση της εμπόλεμης κατάστασης είναι σωστή.

Όπως βάζει ζήτημα συνόρων ανάμεσα στην Αλβανία και την Ελλάδα είναι αθεράπτεος σοβινιστής και αντικομμουνικά αντιδραστικός, γιατί και τέτοιο θα είναι στον αέρα όλο τον βαλκανικό κόσμο και θα μας μετώπευε στα Βαλκάνια το 1900, δηλαδή σε μια πελώρια ιμπεριαλιστική για όλη την ιδιογένεια.

Παράπερα το δικαίωμα της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, όπως και κάθε μειονότητας, είναι πρώτα και κύρια υπόθεση της ίδιας της μειονότητας που έχει την υποχρέωση να ενωθεί με τις άλλες εθνότητες του ίδιου κράτους και να παλέψει για τα δημοκρατικά δικαιώματα όλου του λαού. Μια μειονότητα που καταπιέζεται αντιστοιχεί σ' ένα λαό που καταπιέζεται. Βέβαια είναι αναπόφευκτο ότι μια πολιτική κατάσταση μιας μειονότητας αντικειμενικά δηλητηριάζει τις σχέσεις της δοσμένης χώρας με εκείνο το κράτος ή κράτη που κερμιζονται από την εθνοπάθεια που

καταπιέζεται.

Παρόλα αυτά το βαθύτερο νόημα σ' αυτή την ενέργεια δεν είναι ο τερματισμός μιας παράλογης κατάστασης που υπήρχε. Αλλά το ότι η Ελλάδα θέλει να προσφέρει στήριξη στην Αλβανία και έτσι να βοηθήσει στο σχηματισμό ενός μεταπολεμικού Ελλαδικού - Βουλγαρικού - Αλβανικού σχηματισμού ενάντια στην Γιουγκοσλαβία για λογαριασμό του σοβιετικού ιμπεριαλισμού. Αυτό με έμμεσο τρόπο το σχολόγιο «ιδίος» Παπουζιανόπρακτικά συννομιλίου Παπουζιανό - Αρμυκόστου τον Οκτώβριο του '85 που δημοσιεύσε η «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΗ» στις 2.8.87).

Αλλά με τίποτα δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι η αργιστοβυστική κλίση Παπανδρέου θα αντιπεμπεί με στόχο αγώνα και μη ανάμειξη στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας την ύπαρξη μιας εκτεταμένης και μάλιστα καταπιεσμένης ελληνικής μειονότητας.

Έχει δίκαιη την πραγματική συμπεριφορά της στην περίπτωση των Ελλήνων της Τουρκίας για τους οποίους διαρκώς ανακινεί ζήτημα.

Ο λαός μας, όπως και όλοι οι λαοί του Βαλκανίου έχουν ανάγκη από την ενότητα των Βαλκανικών χωρών ενάντια στον σιβινισμό των κυβερνήσεων τους και στις δύο υπερδυνάμεις.

Εχουν ανάγκη από την ειρηνική συνεργασία με την μη αφοσίωσή τους στην αμνηστία.

Θα είναι προς το συμφέρον αυτής της ενότητας και θα συμβάλλει στην ομορφιά των σχέσεων των λαών η εξασφάλιση των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων. Ο λαός της κάθε βαλκανικής χώρας έχει σαν βασικό του καθήκον την υπεράσπιση των εθνικών μειονοτήτων της χώρας του.

Για μας τους Έλληνες, πρώτο καθήκον είναι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων όλων των μειονοτήτων και πάνω απ' όλα της Τουρκικής και της Σλαβομακεδονικής.

Μπροστά στο σοβινισμό των κυβερνήσεων της Ελλάδας, της Τουρκίας, της Αλβανίας και της Βουλγαρίας, σοβινισμός που απάνει στην υπηρεσία της μιας ή της άλλης υπερδυνάμεις, η Γιουγκοσλαβία είναι ο πιο σταθερός παράγοντας ενότητας στην περιοχή. Με αυτή τη χώρα ιδιαίτερα πρέπει να αναζητούμε τις σχέσεις μας σε μια αντιιμπεριαλιστική κατάσταση.

Σημαντική απόφαση του Αραβικού Συνδέσμου

ΤΟ ΙΡΑΝ

ΣΕ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

Μια σημαντική απόφαση πάρθηκε από τις αραβικές χώρες ενάντια στο Ιράν στις αρχές της προηγούμενης βδομάδας. Απόφαση που αποδείχνει την μεγάλη πολιτική απομόνωση στην οποία όλο και περισσότερο υποχρεώνεται η επερχόμενη φασιστική κλίση των μουλάδων της Τεχεράνης.

Αυτή πάρθηκε στη διάρκεια της έκτακτης σύγκλησης του συμβουλίου του Αραβικού Συνδέσμου στην οποία συμμετείχαν όλες οι αραβικές χώρες (21 στον αριθμό) και με «πολυπλήθος» όπως αναφέρει το τελικό ανακοινθέν.

Η απόφαση αναφέρει το όρι της 20ης Σεπτεμβρίου, οπότε θα ληφθούν έκτακτα τα συμβούλια - με εξαίρεση τα μέτρα που πρέπει να προληφθούν από και και πέρα να την άρση των αραβικών - ιρανικών σχέσεων κάτω από το φως της θέσης του Ιράν στο ζήτημα της συνέχισης του πολέμου ενάντια στο Ιράν και των αραβικών χωρών που κατορθώνεται ενάντια στα κράτη του Κόλπου.

Παράπερα η απόφαση καλεί «Το Συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ να υιοθετήσει επείγουσες μέτρα κατάλληλα που να εγγυώνται τον σεβασμό της απόφασης, του έλα κατάπιση των πετρελίων από το Ιράν» και «καλεί το Ιράν να αποσύρει εναντίον της Ιακωβίτικης για ειρήνη και να δεχθεί τον διακοσμοσ της σύγκρουσής με ιρακικά μέρα».

Παράπερα το ανακοινθέν εκφράζει την συμπάρασταση του Συνδέσμου στο Ιράκ το οποίο δεν πρέπει «οίτε ένα κομματικό έδαφος να βρίσκεται κάτω από ιρανική κατοχή. Αλλά όχι μόνον αυτό, εκφράζει παράπερα και την συμπάρασταση του στην Σαουδική Αραβία καταγγέλλοντας την ιρανική ηγεμονία στην Μέκκα καθώς και την συμπάρασταση του στο Κουβέιτ που απειλείται στην ασφάλεια και την κυριαρχία του».

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Συνδέσμος υποστηρίζει «τα μέτρα που πήρε το Κουβέιτ για να διασφαλίσει τα οικονομικά και ζωοτροφικά του εισοδήματα» δηλαδή την επικάλυψη του στα ξένα προμηθευτικά πλοία για να σινοδοδεύουν τα πετρελαιοφόρα του.

Είναι φανερό ότι με αυτό τον τρόπο ο Συνδέσμος θεωρεί το Ιράν υπεύθυνο για την ανάμειξη των ξένων δυνάμεων στην περιοχή, αν και ο καθένας μπορεί να διαπιστώσει σε μια τέτοια διατύπωση και την ενδοτικότητα του αραβικού κόσμου απέναντι στις υπερδυνάμεις.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι μια τέτοια σημαντική πολιτική απόφαση δεν βγήκε να την καταγγείλει ο σύμμαχος του Ιράν, η Συρία, που συμμετείχε στις εργασίες του Συνδέσμου, κι όχι μόνο αυτό, αλλά απλά αρκέστηκε μαζί με την Λιβύη και την Αλγερία (που θέλει να παίζει ακόμα και σήμερα μεσοβαλκανικό ρόλο στη σφύρα) να εκφράσει τις επιφυλάξεις της «όχι στην ασία αλλά στην μισή μισή διατύπωση» όπως ανακοίνωσε στη συνέχεια ο πρόεδρος του Συνδέσμου.

Η στάση αυτή της Συρίας αποδείχνει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο πόσο κοινός είναι μερικές εκκλήσεις για ειρήνηση ή και α-

πομπήση των ξένων στόλων από τον κόλπο δίχως να καταδικάζουν ανοιχτά τους τραμπούκους του Ιράν και πόσο στο βάθος πληρούν τέτοιες τοποθετήσεις τα σχέδια αυτών των τραμπούκων. Τέτοια είναι η στάση του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού που «όχι» και περισσότερο αποκαλύπτεται στον αραβικό κόσμο.

Η Μέσση όχθη να πάξει καλά με το Ιράκ και τον αραβικό κόσμο γι' αυτό υπήρξε επό της άμεσης κατάπισης του πετρελίου και βρέθηκε σε αντίθεση με το Ιράν. Όμως τα μάτια της τάχης στραμμένα στο Ιράν/Γι' αυτό διαπρε αξιοσημείωτες πολιτικές και εμπορικές σχέσεις μαζί του, καταφέρεται προπαγα ενδοστικά μέτρα ενάντια στις επεμβάσεις των Διτικών στον κόλπο και καλύτερα ουσιαστικά το Ιράν στις κυρίες εθνικές του για την εκμετάλληση της οραβής στην Περσική με την επίθεση του ενάντια στα πετρελαιοφόρα του Κουβέιτ και τις νάρκες πολιτικά παραδότηκε ότι με το κόλπο στα διεθνή νερά.

Όμως οι τοι οι μεγάλοι διπλοπροσωποι απάνειες και καιροσκόποι της διεθνούς διπλωματίας δεν μπορούν να προάξουν τα σκοτεινά τους σχέδια δίχως απόλας.

Το ίδιο το Ιράν που έχει κάθε λόγο να μην ανοίξει το στόμα του ενάντια τους δίχως να τους αναφερόμενοστικά, αλλά με σαφήνεια για όσους γυρνούν την στήση των σοσιαλϊμπεριαλιστών μέσα στο συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ, κατάνειλε «την παρλιόστική πολιτική μισή μισή μισή μισή του Σαββαίου ασφαλείας».

Δεν μπορεί πια εύκολα κανείς να μιλάει με μεσοβαλκανικό τρόπο για τον ιρακωιρανικό πόλεμο. Κατι τέτοιες σάπιες μέθοδες χρησιμοποιούνται μόνο από τον σοσιαλϊμπεριαλισμό και μερικά ανοιχτά ή κρυφά τσιρακία του.

Δεν είναι γι' αυτό να μπορεί κανείς που ο Παπουζιανό στη Δομισκό υπογράψε κοινό ανακοινθέν με τον Σύρο ομόλογό του, στο οποίο διατυπώνονται οι γνωστές απόδοσεις για το Ιράν ανησυχία για την παράταση του πολέμου στον Περσικό σε συνδυασμό με την σαυόσ αυλοκρατική κλίση από αυτές τις συνθήκες έκκληση για την απομάκρυνση όλων των ξένων στόλων από την περιοχή.

Μα βέβαια το ταξίδι του Παπουζιανού πριν λίγους μήνες στην Τεχεράνη δεν ήταν για αναστήση ούτε για να βάλει προβλήματα στις προνομιακές σχέσεις του με το Κρεμλίνο.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ 6ο ΣΤΟΛΟ ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΕΙΡΑΤΙΚΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΑ ΛΙΜΑΝΙΑ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

φάση μια φαινομενικά «ρήστη» κατάσταση ακριβώς πριν από την έναρξη των διαδικαστικών αναμεταλλών για τις βάζες, ανάμεσα στον Κήλο και στον Παπουζιανό. Με αυτό τον τρόπο δίνει μια παραπέρα ώθηση στην ενίσχυση της φασιστικής γραμμής του Στέλη Ντηπαρμέντ απέναντι στην σκληρή του Παναγιώτου, ώστε να πετύχει την άνοδο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην καθυστέρηση των πραγματικών συμφωνιών για τις βάζες. Το τούρνο διασπάει και ταυνιεύει τις δυνάμεις της Ν.Δ. αφού και ο ίδιος ο Μητσόπουλης κάνει μέτωπο μαζί του ζητώντας ανταλλαγμένα για τις βάζες, ενώ από την άλλη σκοπεύει τις εσωτερικές αντιστάσεις μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ.

Αυτό τον τρόπο ο Κήλοσ λοιπόν συμφέρει πολύ τον Παπανδρέου. Κάτι εξίσου αναλογιστικό προωθήσει πέρις με την επίσκεψη Σουλτζάνωντας έτσι τον πιο γρήγορο Εξωτερικών των ΗΠΑ να φέρει απήρπηση.

Βέβαια αυτές οι κινήσεις του Παπανδρέου έχουν και τον περισσότερο σημαντικό τους χαρακτήρα. Κι αυτό γιατί στο πρόγραμμα προς το τέλος της αμνηστίας - παρανομίας των βάζων

των δύο περισσότερα στενών του περιθώριου του Παπανδρέου για εξαγωγή. Αυτό ακριβώς προδιαγράφει νέα ένταση στις ελληνοαμερικανικές σχέσεις, σαφώς πιο βραχυπρόθεσμα σε διάρκεια και ποιότητα από τις προηγούμενες.

Οι δήθεν φιλοαμερικανικές κινήσεις του Παπανδρέου δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να προετοιμάζουν την ελληνοαμερικανική σύγκρουση. Αυτή θα είναι μια ακόμα εκκέντρωση για μια παραπέρα σιλοπιότητα του φιλορωσικού μπλόκ και για ένα μεγαλύτερο διάνομα των σχέσεων του Παπανδρέου με τον ρωσικό σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Όμως αυτή η παπανδρεϊκή πολιτική, ανεξάρτητα ακόμα και από το αν με τις βάζες μόνο την ρωσική υπερδύναμη φέρνει όλο και περισσότερο τις υπερδυνάμεις μέσα στη χώρα μας. Κατι το οποίο δεν αρνούνται οι λιγοότεροι φιλορωσικοί φράσεις, ακόμα και αντιρροσικοί, μέσα στο ΠΑΣΟΚ, σαν οι συνιστάς εκφραστές της «πολιδιασπαστικής» εξωτερικής πολιτικής της κυβέρνησης.

Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου αντιρροσικού Κωστόπουλου, ο οποίος απαντώντας στα κρωβιόλητα του Ρωσικού μέσα από την «Πρώτη» και τον

«Ριζοσπάστη» για τον εργομό του 6ου στόλου, δεν διασπασ να δώσει διγμάτα μιας τέτοιας πολιτικής - εξάρτησης απ' όλους, αλλά και τα όρια του τριτοκοσμικού αντιρροσισμού ηρατικών σπυλεχών του ΠΑΣΟΚ, λέγοντας ότι οι υπαρδύναμεις είναι... καλοδεχόμενες στη χώρα μας. «Μπράτε σκόλοσ αλίστε» όπως λέει και ο λαός.

Όμως είτε πρόκειται για τις απόψεις τριτοκοσμικών φράσιών του ΠΑΣΟΚ, είτε πρόκειται για τις απόψεις της παπανδρεϊκής ρωσοφιλικής κλίμας, ένα είναι σίγουρο, ότι έσοι με να κάνοι με με διαφορετικές στη βορση παραλλαγές μιας αντιεθνικής πολιτικής. Γιατι ανεξάρτητα από τους λόγους που υπαγορεύουν αυτή η εκκέντρωση την πολιτική η παρουσία του 6ου στόλου επιφέρει ένα πραγματικό γεγονός που υποκαθιστά και την απόφαση της αμερικανικής υπερδυνάμεις, να ασκήσει τις δικές της στρατιωτικές της και πολιτικές πιέσεις απέναντι σε μια Ελλάδα που θα δέχεται τουλάχιστον να ερωτοτροπεί με τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Βέβαια από την άλλη μεριά το γεγονός της παρουσίας του 6ου στόλου είναι μια θανατωτική εκκέντρωση για την ρωσοφιλική κλίμα να επικαλείται όποτε αυτή το κρι-

νει την «πολιδιασπαστική» πολιτική για να ξαναφέρει τα πειρατικά των Ρώσων. Αντηρήση κανείς δεν θα έχει μια που το θεωρητικό υπόβαθρο αυτής της πολιτικής υπάρχει, δηλαδή έχει πιστέλεσται για το ΠΑΣΟΚ το πέρασμα από το σι νόημα ούτε Αμερική - ούτε Ρωσία στο μεταβατικό σύνθημα... και Αμερική και Ρωσία!

Πιο επικίνδυνη για τον λαό πολιτική δεν υπάρχει. Διο υπερδυνάμεις μέσα σε μια μικρή χώρα σαν την Ελλάδα δεν χωράνε. Δεν θα αρνησώ η στιγμή που αυτή η χώρα θα μετατραπεί σε ποτό της αγρίας συγκρούσεσς των δύο χωροσκόλων για την αποκλειστική κυριαρχία του ενός ή του άλλου.

Απέναντι στις υπερδυνάμεις και στα νεοπια τσιρακία τους ο λαός μας πρέπει να ορθώσει το ανάστημά του, αν δεν θέλει να γίνει θύμα τους. Να απάντησει να μην εξαγνιστούν νέτοιες «θιμιστικές» επισκέψεις των υπερδυνάμεων στα λιμάνια μας.

Αυτή την κατεύθυνση έδωσε η οργάνωση μας με τα δεκάδες χιρτίπανω που κόλλησε στον Πειραιά και στην Αθήνα με το σύνθημα «Έξω ο 6ος στόλος - Όχι τα πλοία των υπερδυνάμεων στον Πειραιά».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Από αυτό το φύλλο η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ εκδίδεται και πάλι εξασέλιδη. Όπως είναι γνωστό και με βάση τον προγραμματισμό στις αρχές του καλοκαιριού που ανακοινώσαμε, είναι γνωστό στους αναγνώστες μας ότι οι τρεις προηγούμενες εφημερίδες μας βγήκαν τετρασέλιδες. Και αυτό για να κάνουμε κάποια οικονομία μιας και στην περίοδο του καλοκαιριού η πολιτική ζωή παρουσιάζει κάποια σχετική κάμψη.

Με την εκοκρία αυτή καλούμε για άλλη μια φορά τους αναγνώστες μας να μας ενισχύσουν οικονομικά μπροστά στις δύσκολες πολιτικές συνθήκες αυτής της φάσης. Συνθήκες που επιβάλλουν αποφασιστικά το άνωμα της ΟΑΚΚΕ και της πολιτικής της παρουσίας για την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος και την οικοδόμηση του κόμματος της εργατικής τάξης.